

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

Ο ΡΗΓΑΣ

Με' διορθώσεις του
'58'ου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
Κ.Ε.Ι.Ν.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΡΙΘ. ΕΙΣΑΓ. 2.183

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΤΙΟΥ

ΡΗΤΑΣ

1878
1878

ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ι. Ν. ΖΙΔΕΡΗΣ. ΑΘΗΝΑΙ

Δωρεά κ. Σουλιώτη-Νικολαΐδου
(βλ. Βίβλιον Χειρογράφων, αρ. 2193)

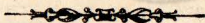

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ
(Σχεδιογράφημα Γ. Ρούλου)

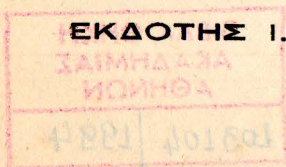
ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

Ο ΡΗΓΑΣ

ΔΡΑΜΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΤΟΥΣ

ΟΡΗΤΑΣ

ΔΡΑΜΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΒΕΛΕΤΟΥΣ
(1994)

Μ. ΖΙΔΕΡΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

103104 | 1994

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΗΓΑΣ

ΚΑΝΤΑΡΖΗΣ —

ΖΗΤΣΑΙΟΣ ιατρός. —

ΑΡΓΕΝΤΗΣ, έμπορος. —

ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΤΑΘΗΣ —

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

ΦΩΤΙΟΣ, διδάσκαλος —

ΣΚΟΥΦΑΣ —

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ —

Ο ΠΑΣΑΣ ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ —

Ο ΜΑΡΑΣΔΗ ΠΑΣΑΣ —

ΦΡΑΓΚ —

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ —

Ο ΦΡΟΥΡΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ —

ΑΛΗΣ, λιποτάκτης

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ —

ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΥΓΗ, κόρη του Καπετάν Στάθη. —

Η ΜΑΜΜΗ ΤΗΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ —

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΗΛΑΣ

ΚΑΝΤΑΡΗΣ

ΣΠΥΡΙΔΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ

ΚΑΠΟΥΣΤΑΝ

ΠΑΠΑ

ΦΩΤΙΟΣ

ΣΚΟΥΦΑΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΟΣ

Ο ΠΑΖΑΣ ΠΑΡΑΝΟΤΟΥ

Ο ΜΑΡΑΖΑ ΠΑΖΑΣ

ΦΡΑΓΕ

ΑΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ο ΦΟΥΡΤΑΧΟΣ

ΑΛΛΗ

ΑΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

ΑΥΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΥΤΗ, κορυφή του Κωνσταντίνου

Η ΜΑΜΜΗ ΤΗΣ

ΜΑΡΤΑΡΙΤΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

1852 / 1853

Ο ΡΗΓΑΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Δωμάτιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ καπετὰν Σιάθη

ΣΚΗΝΗ Α΄.

— Ἡ ΑΥΓΗ καὶ ἡ ΜΑΜΜΗ τῆς ράπτου.

ΑΥΓΗ

Λέγε λοιπόν, μαμμίτσα μου, θυμᾶσαι ποῦ ἔχεις μείνει ;
Ἐκεῖ, ποῦ ὁ μέγας ναύαρχος, ὁ Λάμπρος ὁ Κατσώνης
τοῦ γείτονά μας Σοφιανοῦ ἀγάπησε τὴν κόρη,
κι' ἦλθε μὲ δόξες καὶ τιμές.—

ΜΑΜΜΗ

Τόσες φορές σοῦ τὰ εἶπα.

ΑΥΓΗ

Λέγε, γιὰ νὰ θυμώμαστε. Τὰ λόγια σου μοῦ φέρνουν
σὰν λάμψη καὶ σὰν ἄρωμα πέρα ἀπὸ τὸ νησί μας
καὶ λησμονῶ πὼς εἴμεθα πουλιὰ ξενιτεμένα
στὴν πόλι αὐτὴ τῆ μακρινῆ, στὴ ξακουσμένη Βιέννη.

ΜΑΜΜΗ

Αὐγὴ μου, ἐδῶ τοῦλάχιστο στὸ προσκεφάλι γέρνεις
ξένοιαστο τὸ κεφάλι σου. Τὰ χέρια τοῦ τυράννου,
ποῦ ἀχόρταγα μᾶς σφάζουνε, δὲν φθάνουν ἐδῶ πέρα.

ΑΥΓΗ

Τὸ ξέρω, ἔχεις τὸ δίκιο σου, ἀλλ' ὅμως ἡ καρδιά μου
ἐκεῖ πετᾷ, πλανᾷτ' ἐκεῖ στὴν ποθητὴ πατρίδα.
Ὅσα κανένας ἀγαθὰ στὴν ξενιτεῖά κι' ἂν ἔχη,
στερεῖται τὸ καλῆτερο. Κ' ἐγὼμαι εὐτυχισμένη

ἔδῶ νὰ ζῶ μαζί μὲ σέ, μαζί μὲ τὸν πατέρα
καὶ μὲ τοὺς φίλους τοὺς καλοὺς.—"Ἄχ, μάμμη, ἄς εἰμποροῦσα
μ' ὄλους ἑσᾶς τριγύρω μου νὰ ζοῦσα στὴν πατρίδα !

MAMMH

Καὶ τί ἔχεις νὰ θυμᾶσ' ἐκεῖ ; Δέκα χρονῶν δὲν ἦσαν,
σὰν βγήκεν ὁ πατέρας σου μαζί μὲ τὸν Κατσώνη
νὰ πολεμήσῃ τὴν Τουρκιά. Τὰ δύο του τὰ καρᾶβια,
ποὺ τ' ἀγαθὰ τοῦ Ἀβραάμ μᾶς ἔφερναν στὸ σπίτι,
τ' ἀρμάτωσε καὶ τάκαμε πολεμικὰ ξεφτερία.

Κι' ὁ τύραννος γιὰ ἐκδίκησι τὴ μάνα σου σκοτώνει,
σκοτώνει τ' ἀδερφάκια σου, τ' ἀθῶα τ' ἀγγελουδία.—
Τὸ πῶς ἐσώθηκες ἐσύ, ἕνας θεὸς τὸ ξέρει.—

"Ἄχ, κ' ἀπὸ τότε ὡς σήμερα ὀκτὼ χρονῶν μαρτύρια,
ὡς ποὺ ὁ θεὸς εὐδόκησε κ' ἐκάλεσεν ὁ Ρήγας
κοντὰ του τὸν πατέρα σου.— Ἀλλὰ ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σου ;
Τὸ μάτι σου τὸ βλέπω ἔδῶ σ' ἐμένα στυλωμένο,
ἄλλ' ἢ ματιὰ του κάπου ἄλλοῦ μοῦ φαίνεται πῶς λείπει.

ΑΥΓΗ

"Ἐμπρός μου βλέπω τὸν καιρὸ, ποὺ κάτω στὸ νησί μας
τοῦ Ρήγα τὸ πρωτάκουσα τ' ἀθάνατο τραγοῦδι.

"Ἦμουν παιδί, δὲν ἐννοιοῦθα τὰ λόγια του τὰ οὐράνια,
ἄλλ' ἢ καρδιά μου ἀνοίγετο βαθιὰ συγνημένη,
σὰν νὰ περνοῦσε ἀπάνω της τοῦ Πάσχα ἡ ἀγίότης.—

Ποιὸς τότε νὰ μοῦ τῶλεγε, πῶς θεν' ἀξιονόμου
νὰ ζῶ πλησίον του ;

MAMMH

"Ἄμποτε νὰ τοῦ χαρίζῃ χρόνια
ὁ παντοδύναμος θεός.

ΑΥΓΗ

Εὐτυχισμέν' ἡ μάνα
ποὺ τὸν ἐγέννησε ! Χαρὰ στὴ χώρα ποὺ καυχᾶται
στὸ δοξασμένο τέκνο της,

(βυθίζεται σὲ στοχασμοὺς)

MAMMH

(τὴν κοιτάζει ἀνήσυχη)

Αὐγὴ μου, σὲ κοιτάζω
κ' ἔχω μιὰ λύπη στὴν καρδιά. Σὲ βλέπω μαραμμένη.
Ἐγλώμασεν ἡ ὄψις σου, π' ἀνθίζε σαν τὸ ρόδο.
Τί ἔχεις;—Καὶ τὸν πατέρα σου κἄν δὲν τὸν συλλογιέσαι;
Οἱ ζάλες δὲν τὸν φθάνουνε, ποὺ στὸ κεφάλι του ἔχει,
καὶ θέλεις μὲ τὴν ἔννοια σου—

AYΓH

δὲν θὰ τοῦ δώσω ἀφορμὴ.

Γιὰ μὲ ν' ἀνησυχῆση

MAMMH

Νομίζω πὼς ἀκούω
τὸ βῆμά του.—χαρούμενη τὴν ὄψι σου νὰ δείξης.

ΣΚΗΝΗ Β΄

(Ὁ καπετάν Στάθης ἔρχεται συλλογισμένος. Βηματίζει ταραγ-
μένος, κατόπιν σταματᾷ καὶ μονολογεῖ, χωρὶς νὰ προσέξῃ τίς γυναῖκες).

ΣΤΑΘΗΣ

Ἄν ὁ πασᾶς Πασβάνογλους ἐχθρὸς μας ἐκηρύχθη,
ὡς λέγουν, ἂν μᾶς πρόδωκεν;—Ἔρχετ' ἐκεῖθε ὁ κτύπος,
ποὺ δὲν τὸν περιμέναμεν. Κατάρα—κι' ἁμαρτία.—
Ἄλλ' ὅμως φαίνεται ἥσυχος ὁ Ρήγας. Ἡ καρδιά του
δὲν ἐκλονίστηκε.—Ἄλλὰ πῶς; πῶς νὰ ἐξηγήσω πάλι
τοῦ Παρραιβοῦ τὴν ἄρρητα; Πέρασε μῆνας τώρα,
ποὺ πῆγε στὸν Πασβάνογλου.—Γιατί ν' ἀργῆ;

AYΓH (πλησιάζει)

Πατέρα

ὁ ΣΤΑΘΗΣ (δὲν τὴν ἀκούει)

Ἄν εἶνε προδοσία

AYΓH (τρομαγμένη)

Τί; πῶς εἶπες;

ΜΑΜΜΗ

Προδοσία!;

ΣΤΑΘΗΣ (στρέφεται αποτόμως)

Τι θέλετε;

ΜΑΜΜΗ

Ξεστόμισες μιὰ λέξι—τί συμβαίνει;

ΣΤΑΘΗΣ

Τί θες νὰ μάθης; τί ζητεῖς μέσ' στῶν ἀνδρῶν τὰ ἔργα;
Τὸ σπίτι μόνο κοίταζε.

ΜΑΜΜΗ

Ἄλλοίμονο στὸ σπίτι
ποὺ καμαρώνει μοναχὴ καὶ ξένοιασ' ἢ γυναῖκα,
ἐνῶ τὸν ἄνδρα κίνδυνοι θανάτου περιζῶνουν.

ΣΤΑΘΗΣ

Ἀφήστε με—

ΜΑΜΜΗ

Τὶ φοβερὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα χρόνια

ΣΤΑΘΗΣ

Σὲ τέτοια χρόνια ἡ ἔννοια σας εἶνε βαρεῖα στὸν ἄνδρα.—
Θες νὰ μ' ἀκούσης, πεθερά; τὴν ἔγγονή σου πάρε
καὶ σῦρε στὴν πατρίδα μας.

ΑΥΓΗ

Πατέρα μου, μᾶς διώχνεις;

ΜΑΜΜΗ

Ἡ πεθερὰ κ' ἡ κόρη σου, ^{Στάθη} παιδί μου, ἂν σ' ἐνοχλοῦνε,
ἤσυχασε, κ' εἶν' ἔτοιμες νὰ φύγουν ὅταν θέλῃς.

(μὲ παράπονο)

Καὶ δὲν πειράζει, ἂν κάτω ἐκεῖ τὶς περιμένει ὁ Τοῦρκος.

(φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΑΥΓΗ, ΣΤΑΘΗΣ

ΑΥΓΗ (ἀγκαλιάζει τὸν πατέρα της)

Ἐδῶ μαζί σου—ἀχώριστοι—στὴν ἀγκαλιά σου μέσα!

Ὁ κόσμος ἂν ἀνατραπῆ, στιγμήν δὲν θὰ δειλιάσω!

Ἴδιοι μὲ σένα κίνδυνοι μ' ἐμέστωσαν κ' ἐμένα!

Φωτιά τῆς ἴδιας συμφορᾶς κ' ἐμένα μ' ἔχει βάψει!

ΣΤΑΘΗΣ

Αὐγὴ μου, κόρη μοι γλυκειά! κ' ἐγὼ μαζί μου πάντα
σὲ θέλω.—Μέσα στὶς βαρειὲς φροντίδες τῆς ζωῆς μου
μὲ ξεκουράζ' ἡ ὄψις σου, φαιδρύνει τὴν καρδιά μου.—

Ἄλλὰ τὸ ξέφυρες, γύρω μας κοιμοῦνται τρικυμίες,

ἔτοιμες στὸ κεφάλι μας κάθε ὥρα νὰ ξεσπάσουν.

Ἔργα μεγάλα κίνδυνοι τ' ἀκολουθοῦν μεγάλοι.

ΑΥΓΗ

Ἄλλ' εἶσαι τώρα ἀνήσυχος. Τὶ τρέχει;

ΣΤΑΘΗΣ

Μιὰ ὑποψία—

μονάχα μιὰ ὑποψία μου—ἀλλ' ἄκουσε, παιδί μου,

εἶσαι καθὼς τὸ ἄγαλμα τῆς Πίστεως, ποὺ στέκει

ἀμίλητο μὲς' στὸ ναό, ποὺ μισοτύραννοι ἄνδρες

συνάζονται καὶ μελετοῦν τὸν ἅγιο σκοπὸ των.

Ὅσ' ἄκουσες ὡς σήμερα μὲ, πίστι φύλαξέ τα.

Ἄλλ' ὅσα δὲν ἐγνώρισες μὴ θέλῃς νὰ τὰ μάθῃς.

ΑΥΓΗ

Ἴδου κ' ἐγὼ τὰ χέρια μου σταυρώνω καὶ σωπαίνω!

ΣΤΑΘΗΣ

Τέτοια σὲ θέλω, κόρη μου,

ΑΥΓΗ

Τέτοια δὲν ἤμουν πάντα;

ΣΤΑΘΗΣ

Ἐλα κοντά μου κάθισε, μαζί μου νὰ μιλήσης,
τῆς λευτεριᾶς ὁ πόλεμος προτοῦ νὰ μᾶς χωρίση.

ΑΥΓΗ

Ἦλθε λοιπὸν τὸ πλήρημα τοῦ χρόνου ;

ΣΤΑΘΗΣ

Πλησιάζει.

ΑΥΓΗ

Τρομάρας καὶ χαρᾶς μαζί μ' ἀρπάζει ἀνατριχίλα.
Κάποτε μοῦ διηγούσουνε στὶς μοναξιᾶς τὶς ὥρες,
πὼς τ' ἄρματα πολλῆς φορῆς ἀδράξαν οἱ γονιοὶ μᾶς,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσαν ἐλεύθεροὶ νὰ γίνουν.

ΣΤΑΘΗΣ

Συχνὰ τὴν ἄλυσίδα του θὰ σείση τὸ λιοντάρι
ὡς νὰ τὴν σπᾶση μιὰ φορὰ.

ΑΥΓΗ

Κ' ἔχετε σεῖς ἐλπίδες
ἀπ' τοὺς γονιούς μας πιότερες ;

ΣΤΑΘΗΣ

Ἔχομ' ἑμεῖς τὸν Ρήγα !
τὴν Ἐταιρίαν ἔχομε—τὸ δημιούργημά του.
Στὴ σκέπη της τὴν ἅγια μικροὶ μεγάλοι νοιώθουν
μέσ' στὴν καρδιά των τὴν ὁρμή, ποὺ καταργεῖ τυράννους !

(σηκώνεται)

Ἀπὸ τῆς Ἐταιρίας μας τὴν ἐκκλησιὰ μιὰ μέρα
τοῦ Πάσχα θενὰ πάρωμε τὴν ἱερὴ λαμπάδα,
τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ φέρωμε στὸ Γένος.

(παίρνει τὸ κάλυμμά του)

ΑΥΓΗ

Σῆρε—σὲ βλέπω ἀνήσυχο.

ΣΤΑΘΗΣ

Αὐγή, δὲν σοῦ τὸ κρύβω!

(ἐνῶ φεύγει, στέκει στὴ θύρα)

Ἄλῃθεια, τὸ λησμόνησα. Χθὲς ἀπὸ τὸ Τριέστι
ὁ Μαργαρίτης ἔφθασε. Στὸ σπίτι μας ἂν ἔλθῃ,
νὰ τὸν ὑποδεχθῆς καλά. Μᾶς δέχθηκε κ' ἐκεῖνος
στὸ σπίτι του μ' εὐγένεια μεγάλη. Πάω στοῦ Ρήγα.

(φεύγει)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΥΓΗ (μόνη)

Στοῦ Ρήγα!—μόνο σ' ὄνομα πῶς ἡ καρδιά μου τρέμει!

Ἄλλ' εἰς κανένα δὲν τολμῶ τὰ βάρη της ν' ἀνοίξω.

Ὅταν μισῆς κ' ἐχθρεύεσαι, γυρεύεις νὰ τὸ κρύψῃς.

Τὸ μῖσος εἶνε κόλασις καὶ σιέργει τὸ σκοτάδι.

Ἄλλ' ὅταν ἀγαπᾷς, ποθεῖς νὰ εἰπῆς τὸν ἔρωτά σου,

γιατὶ ἡ ἀγάπ' εἶνε χαρὰ καὶ θέλει φῶς καὶ λάμπι.

Ποῦ νᾶξερθεν!—ὄχι ποτέ, ποτέ νὰ μὴ τὸ μάθῃ.—

Μέσ' στὴ μεγάλη του καρδιά, ποὺ τὴν περικυκλώνει

μὲ τὴν ἀγία φλόγα της ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος,

θνητῆς ἀγάπης πῶς μπορεῖ ν' ἀνθίσῃ τὸ λουλοῦδι;

ὦ Ρήγα, ποὺ ἡ πατρίδα μας θαυμάζει καὶ λατρεύει!

μαζὶ μὲ τὸ θυμίαμα, ποὺ καίει γιὰ σένα ἐκεῖνη,

δέξου τὸ μύρο τὸ κρυφὸ τῆς ταπεινῆς καρδιάς μου.

Σ' ἀγάπησα σὰν ἥρωα, ποὺ ἀτρόμητος πηγαίνει

νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του — ὦραία βασιλοπούλα—

ἀπὸ τὸ δράκο τύραννο, ποὺ χρόνια τὴν παιδεύει.

Σ' ἀγάπησα σὰν ἅγιον, γιατί μέσ' στὴν καρδιά σου

οἱ πόθοι οἱ ἀγιώτεροι μυροβολοῦν τοῦ Γένους!

(στέκει σὰν βυθισμένη σ' ἔκστασι. Κατόπιν πλησιάζει τὴν θύρα
καὶ ἀφηκράζεται)

Ναί—μὲ τὴ μάμμη μου μιλεῖ νομίζω ὁ Μαργαρίτης.—

Ἄχ! πῶς δὲν ἤθελα κανεῖς νὰ μ' ἐνοχλήσῃ τώρα,
κι' ὁ Μαργαρίτης μάλιστα. Τὸν ἔχω καταλάβει.

Τὸν Ρήγα δὲν τὸν ἀγαπᾷ.—Συχώρα με, Θεέ μου—

δὲν ξεύρω—ἀλλὰ μοῦ φαίνεται καλὴ ψυχὴ δὲν ἔχει.

(*Ἔρχεται ὁ Μαργαρίτης καὶ χαιρετᾷ τὴν Αὐγὴ).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, ΑΥΓΗ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σὲ ξαναβλέπω μὲ χαρὰ μεγάλη.

ΑΥΓΗ

Καλῶς ἦλθες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Χθὲς βράδυ μόλις ἔφθασα.

ΑΥΓΗ

Μοῦ τό εἶπεν ὁ πατέρας:—

Γιὰ ὑποθέσεις βέβαια.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἐπιθυμῶ μὴ μὴ

ἔδῳ μὲ φέρνει. Ζήτημα χαρᾶς ἢ δυστυχίας.

ΑΥΓΗ

Ἐπιτυχίαν εὐχομαί.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Φθάνει νὰ τὸ θελήσῃς.

ΑΥΓΗ

Ἐγώ;—καὶ τί μπορῶ.—

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Τὸ πᾶν. —Ἦλθα γιὰ σένα μόνον.

(Ἡ Αὐγὴ ὀπισθοχωρεῖ)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ
(μὲ περιπάθειαι)

Ἦλθα γιὰ σένα!—Ἐπέρασε καιρὸς καὶ δὲν σὲ εἶδα—
σὲ λαχταροῦσα κ' ἔπασχα. Τὸ ξεύρεις—ἀλλὰ βλέπω,
τὴ γνώμη δὲν τὴν ἀλλαξες. Οὔτε κ' ὁ χωρισμὸς μας,
οὔτε κ' ἡ ἀγάπ' ἢ φλογερὴ καὶ τὰ παραπονά μου
δὲν μπόρεσαν τὴν πέτρινη καρδιά σου νὰ μαλαξοῦν.

(Ἡ Αὐγὴ στέκεται μὲ σκυμμένο κάτω τὸ κεφάλι καὶ ἀκουμπᾷ
τὸ χεῖρι τῆς στὸ τραπέζι)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Κι' ἦταν καιρὸς, ποῦ μ' ἔβοσκαν ἐλπίδες.—Ἐνθυμεῖσαι ;
Ἦταν οἱ μέρες οἱ χρυσῆς ποῦ στὸ Τριέσιτι ἐφάνης
μαζὶ μὲν τὸν πατέρα σου. Διωγμένους καὶ θλιμμένους
στὸ σπίτι μου σᾶς δέχθηκα.—Νομίζω πὼς σὲ βλέπω.
Ἐλεγεν ὁ πατέρας σου τὰ δυστυχήματά σας
κ' ἐστάλαξε τὸ δάκρυ σου στ' ὄμοιο πρόσωπό σου,
ποῦ ἐφαίνεται ὄμοιοτερο στὸν πόνο τῆς ψυχῆς σου.—
Σ' ἀγάπησα μὲ τὴ γλυκεῖα κ' ἀόριστην ἐλπίδα
τοῦ πρώτου πάθους τῆς καρδιάς.—Ἄχ, μὴ, μὴ μ' ἀπελπίσης.
Μιὰ λέξι ἀπὸ τὰ χεῖλι σου, λέξι ζωῆς προσμένω.

ΑΥΓΗ

Λυποῦμαι, πὼς ὁ λόγος μου χαρὰ δὲν θὰ σοῦ φέρῃ.
Εὐγνωμοσύνη σοῦ χρωστῶ κ' ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας.
Ἄλλὰ μ' ἀγάπη δὲν μπορῶ τὸ χρέος νὰ πληρῶσω.
Ὅ,τι στὴν ἐξουσία μου δὲν εἶνε νὰ σοῦ δώσω,
μὴ τὸ ζητᾶς. Ἄς ἔχωμεν φιλία—τὴν ἀγάπη
δὲν ἔχεις θέλῃσι ἀνδρική γιὰ νὰ τὴν λησμονήσης ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

(μὲ πίκραν)

Μέσ' στὴν καρδιά σου βέβαια, δὲν βρίσκεις τίποτ' ἄλλο
γιὰ μένα, παρὰ συμβουλή.—Μεγάλη καλωσύνη!

Ἡ συμβουλή σου εἶνε σοφή. Νὰ λησμονήσω πρέπει.

(μὲ λύπη προφέρει ἀργὰ κάθε συλλαβὴ)

Νὰ λησμονήσω!—Πέλαγος βαθὺ τρικυμισμένο,
ποῦ ἐνώπιόν μου σκοτεινὴ τὴν ἄβυσσόν του ἀνοίγει.—

Τόσο σκληρὸ μοῦ φαίνεται γιὰ πάντα νὰ σὲ χάσω,
ὥστε ἡ καρδιά μου ἡ ἄρρωστη τὴ δύναμι δὲν ἔχει
μ' ὅλη της τὴν ἀπελπισιά ν' ἀφήσῃ καθ' ἐλπίδα.—

Ψ | Αὐγὴ, σκέψου καλύτερα. Γιὰ σέ, γιὰ τὸ γονιό σου
μὴ μ' ἀποστρέψῃς!—Ἄκουσε—φτωχοῦλα εἶσαι καὶ ξένη.
Σοῦ δίνω τὴν ἀγάπη μου, τὰ πλούτη μου σοῦ δίνω.

ΑΥΓΗ

Δὲν ἀγοράζετε ἡ καρδιά μὲ θησαυρὸ κανένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Θὰ δώσω στὸν πατέρα σου καράβια ν' ἀγοράσῃ.

ΑΥΓΗ

(μὲ ὑπερηφάνεια)

Ὅσα γιὰ τὴν πατρίδα του θυσιάσεν ἐκεῖνος,
νομίζεις πὼς θὰ τὰ δεχθῇ πάλι ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου;—
Τὸ χρῆμα μόνο τὸ ἱερὸ τοῦ Γένους μας κ' ὁ Ρήγας
θὰ τὸν ὀπλίσουν μιὰ φορὰ γιὰ τὴν πατρίδα πάλι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

(ἀναπηδᾷ σάν νὰ πληγώθη ἔξαφνα)

Λόγια δικὰ σου βέβαια τὰ λόγια αὐτὰ δὲν εἶνε.—
Ποιὸς τάχα σοῦ τὰ δίδαξε; ποιὸς εἶνε ὁ δάσκαλός σου;—
Εἶνε λοιπὸν ἀληθινὰ τὰ προαισθήματά μου.
Ἄχ! κάποιος ἄλλος ἔκλεψε τὸ μύρο τῆς καρδιάς σου.

ΑΥΓΗ

(ταραγμένη)

Σ' ἀκούω μ' ἀπορία μου—δὲν σὲ καταλαβαίνω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Μ' ἔννοιωσες, κόρη, μ' ἔννοιωσες καὶ μ' ἀπαντᾷ ἡ καρδιά σου,
ποῦ ὀρμητικὸ τὸ αἷμά σου στὸ πρόσωπό σου στέλλει.
Βλέπω σ' αὐτὸ τὴν τύχη μου, μὰ καὶ τὸ μυστικὸ σου.

(βηματίζει ταραγμένος)

Ἔοσα σοῦ εἶπα σήμερα, Ἀγγί, λησιμόνησέ τα.

(στέκεται κοντὰ στὸ τραπέζι, καὶ κλείει τὸ βιβλίον ποῦ ἦτον ἐκεῖ
ἀνοιγμένο)

Ἦταν βιβλίον πῶκλεισε καὶ πλέον δὲν θ' ἀνοίξῃ.

(παρατηρεῖ τὴν ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου)

Ἔχεις ἐδῶ τῶν Ἄλπεων τὴν Βοσκοπούλα βλέπω.
τοῦ Ρήγα τοῦ μεταφραστῆ χρυσοδεμένο δῶρον.

ΑΥΓΗ

Εὐχάριστα περνῶ μ' αὐτὸ τῆς μοναξιᾶς τὶς ὥρες.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

(μὲ πικρὴν εἰρωνεία)

Γιὰ τὰ κοράσια ταιριαστὸ κι' ὠραῖο παραμῦθι—
καὶ τὸ μετέφρασεν αὐτὸ μεγάλος πατριώτης!

Ἔργον πολὺ κατάλληλο γιὰ σκλαβωμένον ἔθνος!

(σπρώχνει τὸ βιβλίον μὲ περιφρόνησι)

Βιβλίον τῆς ἐξοχικῆς γαλήνης κι' ὀκνηρίας!

ΑΥΓΗ

(μὲ θερμότητα)

Νομίζω πῶς σὲ μιὰ καρδιά πολὺ καλὰ ταιριάζουν
ἡ ἀγάπη τῆς ἐλευθεριᾶς κι' ὁ πόθος τῆς γαλήνης.
Στὸν νοῦ τοῦ ὀκνηρωτοῦ ποιὸν ἄλλο σκοπὸν ἔχει,
παρὰ τὴν εὐτυχία μας στοὺς κόλπους τῆς εἰρήνης;
Καὶ τί γλυκύτερ' ὄνειρον τοὺς σκλάβους νανουρίζει;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄλλως ὄνειρα γλυκὰ καὶ στίχοι καὶ τραγούδια
δὲν φέρνουνε τὴν λευτεριά τὴν ἀνδρογεννημένη!

ΑΥΓΗ

Πῶς φαίνεσαι πὼς ἔζησες μακρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα,
ποῦ δάκρυα τὴν κοιμίζουε καὶ τὴν ξυπνίζουε θοῖνοι!

(μ' ἔξαψι)

Τὴ δύναμι τοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Ρήγα ἐκεῖ θὰ μάθῃς!
Ἐκεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸν, ἐκεῖ θὰ ἰδῆς τὴν φλόγα
ποῦ ἀνάβει μέσα στὶς καρδιές. Καὶ τότε θὰ πιστέψῃς,
πὼς μέσ' ἀπ' τὸ τραγούδι του θ' ἀστράψῃ μιὰν ἡμέρα
τὸ θεῖο φῶς τῆς λευτεριᾶς στὴ σκλαβωμένη χῶρα.

ΜΑΡΑΡΙΤΗΣ

Σ' ἀκούω, καὶ πὼς εἶσαι σὺ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη.
Ὁ ζῆλος σου ἐφανερώσεν ὅ,τι νὰ κρύβῃς πρέπει.

ΑΥΓΗ

Δὲν ἔχω σκέψι, ποῦ τὸ φῶς φοβεῖται ν' ἀντιζύσῃ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αὐγὴ—τὸν ἀγαπᾷς.

ΑΥΓΗ

Καὶ ποιὸς δὲν ἀγαπᾷ τὸν Ρήγα
ἀπ' τ' ἀπαλὰ κοράσια, ὡς τῶν βουνῶν τοὺς κλέφτες;
Ἐλπίδα φέρον' ἢ ἀγάπη του σ' ἀπελπισμένα στήθη
καὶ μέσ' στοῦ πόνου τίς πληγὲς σὰν βάλσαμο σταλίζει.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σοῦ εὔχομ' αὐτὸ τὸ βάλσαμο φαρμάκι νὰ μὴ γίνῃ.

ΑΥΓΗ

Μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ φθονεροῦ φαρμάκι μαῦρο βράζει.
(Ὁ Μαργαρίτης φεύγει, ἐνῶ ρίχνει στὴν Αὐγὴν ἄγρια ματιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΑΥΓΗ. (μόνη)

Ζήλεια καὶ φθόνος ἄγρια στὰ στήθη του παλεύουν.—

Κι' ὅταν τὸν φέρνω μέσ' στὸ νοῦ, ποῦ βασιλεύει ὁ Ρήγας,
σὰν πειρασμὸς μοῦ φαίνεται κιντὰ σ' ἀγίου εἰκόνα.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΗΣ

Ἡ κατοικία τοῦ Ρήγα

Δωμάτιον, ποῦ στολίζουν τὸς τοίχους του γεωγραφικοὶ πίνακες
τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ρήγας κάθεται ἐμπρὸς σὲ γραφεῖο. Σφραγίδι ἐπιστο-
λὴν καὶ σηκώνεται.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΡΗΓΑΣ, (μόνος)

(μ' ἐπιστολὴν στὸ χέρι)

Ἄραγε μεταδίδεται ὁ στοχασμὸς τοῦ νοῦ μας
καὶ τῆς καρδιᾶς μας ὁ παλμὸς μὲ τ' ἄψυχα ψηφία ;
Τὰ τόσα, τόσα γράμματα, ποῦ στοὺς πιστοὺς σκορπίζω,
τάχα τοὺς μεταδίδουνε τῇ φλόγᾳ τῆς καρδιᾶς μου ;

(τ' ὠρολόγι σημαίνει ἕξι)

Εἶνε πρωὶ κ' ἐνόμιζα πῶς εἶνε νύκτ' ἀκόμη !

(Ἄνοίγει τὸ παράθυρο)

Χαράζει. Πρὸς ἀνατολὰς ὁ οὐρανὸς ροδίξει,
ἐνῶ στὸν ἴσκιό ἀπλώνεται ἀκόμη ἡ πόλις κάτω,
παραδομένη στὸ γλυκὸ τ' ἀγκάλιασμα τοῦ ὕπνου,
ποῦ τὸν φυλάγει ὀρθάνοικτο τοῦ Νόμου τ' αὔπνο μάτι.
Βαθιὰ κοιμᾶται ἀμέριμνη καὶ ξένοιαστη. Δὲν τρέμει,
μήπως τὴν σφάξει ὁ τύραννος μέσ' στὸ ζεστὸ κρεβάτι.
Δὲν τῆς ταράζει τὰ ὄνειρα μαύρης σκλαβιάς τὸ σκιάχτρο.—
Ἄλλὰ σ' ἐμᾶς, ποῦ ἡ μάννα μας σταὶ σίδηρα στενάζει,
τὸ δῶρον τὸ λυσίπονο δὲν τὸ σταλάζει ὁ ὕπνος.

Ἄχ ! τοῦ ζυγοῦ της ὁ τριγμὸς καὶ τ' ἀναστέναγμα της
ἕως σταὶ τετραπέρατα τῆς γῆς μᾶς κυνηγοῦνε.

Κ' ἐνῶ τριγύρω βλέπομε νὰ ζῆ, νὰ χαίρη ὁ κόσμος,
ἐμεῖς, σταὶ δῶρα τῆς ζωῆς καὶ στ' ἀγαθὰ της ξένοι,
ἔχομεν ἓνα στοχασμὸ καὶ πόθον ἓνα μόνο,
τῇ χάρι τῆς ἐλευθεριᾶς νὰ φέρωμε στὸ Γένος.

Καὶ σὰν τὸ μεγαλύτερο κακὸ νὰ μελετοῦμε,
κρυβόμεθα, φοβούμεθα τὸ φῶς, σὰν τὰ θηρία.—

Κι' ὅμως εἶνε τρισάγιος καὶ θεῖος ὁ σκοπὸς μας
κ' ὑπὸ τὴν σκέπῃν ζοῦμ' ἐδῶ πολιτισμένου κράτους.—

Πατρίδα μας, σὺ ἐφώτισες καὶ ἡμέρωσες τὸν κόσμον,
ἀλλὰ τὸν φωτοδότη του λησμόνησεν ὁ κόσμος.
Τῆς τέχνης, τῆς σοφίας σου τὰ θαύματα συνάζουν,
στολίζουν τὰ μουσεῖά των, τὸ πνευμά των στολίζουν!
Ἄλλ' ὅμως ποιὸς θυμήθηκε ποτέ, ποιὸς ἐστοχάσθη,
ὅτι τὸ αἷμα τῆς φυλῆς ἐκείνης, ποὺ θαυμάζουν,
ζῆ μέσ' στοὺς ἀπογόνους της καὶ χύνετ' ἀπὸ Τούρκους ;
Πὼς ζῆ ἀκόμη ἡ γλῶσσά της κ' ἐλευθερία κραῖζει ;
(Ἡ θύρα κρούεται, ὁ Ρήγας ἀνοίγει κ' ἐμβαίνει ὁ Σκουφᾶς).

ΣΚΗΝΗ Η.

ΣΚΟΥΦΑΣ, ΡΗΓΑΣ

ΡΗΓΑΣ

Σκουφᾶ, στὴν ὥραν ἔρχεσαι.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Στοὺς ὀρισμούς σου, Ρήγα.

Γιὰ τὸ ταξεῖδ' εἴμ' ἔτοιμος.

(ποιτάζει γύρω τὸ δωμάτιον)

Ἄλλὰ δὲν ἐκοιμήθης;
Βλέπω τὴν κλίνη ἀνέγγικτη—τὰ μάτια ἀγρυπνημένα.

ΡΗΓΑΣ

Ὁ πυρετὸς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς σὰν πέση,
τὰ φυσικά του δίκαια τῷ σῶμα θ' ἀπαιτήση.
Θάλλθῃ καιρὸς νὰ κοιμηθῶ.

(τὸν κοιτάζει)

Ρήγας.

Στις κρίσιμες τὶς ὥρες

οἱ ἔμπιστοι τῶν ἀρχηγῶν κι' οἱ πλέον ἀγαπημένοι,
ἐκείνοι περισσότερον ἀπ' ὅλους κινδυνεύουν.

Ἄν σὲ φονεύσ' ἡ ἀγάπη μου, θὰ μείνῃ εὐλογημένο
εἰς τὸ μαρτυρολόγιον τοῦ Γένους τ' ὄνομά σου.—

Αὐτὰ ποὺ σ' ἐμπιστεύομαι,

(τοῦ δίδει γράμματα)

ὅποιος μαζί του τάχει,

καὶ φίλους κ' ὄπαδους θερμούς. — "Ἄν τώρα κ' ὁ Ζητσαῖος ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα καλὲς εἰδήσεις φέρει. —

(βηματίζει καὶ σταματᾷ καὶ κοιτᾷ τὸ χάριτ' τῆς Ἑλλάδος).

~~Πέσον ὄφθαλμοι, φρίνισαι, πατεῖς μου, καὶ μεγάλη!~~

"ὦ, νὰ μποροῦσα δλόκληρην ἐγὼ νὰ σὲ λυτρώσω,
ἀκέραιαν, ὅπως σ' ἔγραψα σ' αὐτὸν ἐξῆς τὸ χάριτ'!

"Ἡ κορυφή σου γάνεται μεσ' τοῦ βοριά τὰ νέφη,
ἐνῶ τὰ πόδια σου βαθιὰ θεμελιωμένα στέκουν
μέσα στὸ νησοστόλιστο τῆς μεσημβρίας κύμα.

Τόσο μεγάλη! — κ' ἔπρεπε νὰ κατανήσης σκλάβαι!

Τὰ σποροπισμένα σου παιδιὰ νὰ σὲ γνωρίσουν πρέπει,
νὰ μάθουν τὴν περήφανη, τοισένδοξή τους μάννα. —

(σιωπᾷ συλλογισμένος)

"Ἄλλ' εἶμαι ὁ ἐκλεκτὸς ἐγὼ; Μ' ὤρισε τάχα ὁ πλάστης
νὰ τὰ συνάξω γύρω σου τὰ σκόρπια τὰ παιδιὰ σου
καὶ νὰ συντρίψω τὸ ζυγὸ καὶ νὰ σοῦ κράξω: «Ἀνάστα»! —

Τὶ δισταγμοῦ μαρτύριο! —

(σηκώνει τὰ χέρια του στὸν οὐρανό. Ὁ ἥλιος ποῦ ἀνατέλλει, τὸν λούει
μὲ τὶς ἀκτίνες του)

"ὦ βασιλιᾷ τοῦ κόσμου!

"Ἄς πέσω ἐγὼ, κ' ἄς σηκωθῇ τὸ γένος νικηφόρο!

Μέσ' στὴν ἀντάρα τῆς σκλαβιάς τὸ αἷμά μου ἄς σταλάξῃ,
σὰν τὴ βροχή, ποῦ ξαστεριά, χαρὰ θεοῦ μᾶς φέρνει.

(ἔρχονται ὁ ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ καὶ ὁ ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ)

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ, ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ, ΡΗΓΑΣ.

ΡΗΓΑΣ (στρέφεται)

Πασβάνογλου—Χριστόφορε—

(τοὺς ἀγκαλιάζει)

Πασβάνογλου, σὲ βλέπω
καὶ δὲν μπορῶ τὰ μάτια μου νὰ τὰ πιστέψω ἀκόμα.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Τοῦ φίλου καὶ σωτῆρός μου τὸ χέρι ἤλθα νὰ σφιξω.

7.

— ποσόν ἐπιπέδα πατρῶνα, κραπίδ' ἀφαιμπεύει.
 Λαίη εἶνα σρέψα ἀδανέσων ἀσπόμελα, τοπίση,
 εἰς ποῦ ἴσπυρα βῆ ἀοπίς ἰσθῶ ἀβγέτα βῆ ἀύμα,
 βῆ γαγανῆ, βῆ ἐδῶβηλο. βῆ ἐνοσολοπίοβηο. —
 βῆ, τὰ προποῦρα, εἰνα εἰδῶ, ἐγὼ τὰ εἰς ἴσπυρα
 ἀνέσων, ὄβρα αἰ ἴσπυρα τ' εἰδῶ εἰς ποῦ Νεῖβη.
 (βυβίη εἰ ἀοχασπῶν)

Ἰβή, κῆρ ἰ κῆρ κῆρ ἐγὼ 14.7.1.

20
 Κρα

ΔΟΗΝΑΝ

ΡΗΓΑΣ

Οί φίλοι ἐχθρόν σ' ἐνόμιζαν.

(πρὸς τὸν Περραιβόν)

Καὶ σένα σὲ εἶχαν κλάψει.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Τοὺς ἀποστόλους σου ὁ Θεὸς τοὺς σκέπει καὶ τοὺς σώζει.

ΡΗΓΑΣ

Φήμες ἐκκυκλοφόρησαν κακὲς καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Μᾶς βλέπεις τώρα καὶ τοὺς δυό.

ΡΗΓΑΣ

Εὐτυχισμένη ἡ μέρα
ποῦ μοῦφερε διπλῆ χαρά!—Πῶς θὰ χαροῦν οἱ ἑταῖροι,
ποῦ τρομαγμένοι κάθονται καὶ καταλυπημένοι!

(πρὸς τὸν Περραιβόν)

Πήγαινε, τῆ χαρμόσυνη νὰ φέρῃς ἀγγελία.

(ὁ Περραιβὸς φεύγει)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ.

ΡΗΓΑΣ ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Μήπως ἐδίσταξες καὶ σύ;

ΡΗΓΑΣ

Τοὺς φίλους τοὺς γνωρίζω.

Ἄκλόνητ' εἶν' ἡ πίστις μου στὴν ἀφοσίωσί των.

Μὲ τ' ἄκουσμα πὼς ἔγινες πασᾶς εἰς τὸ Βιδίνι,

καὶ πὼς ἐχάθη ὁ Περραιβός, ποῦ σοῦ τὸν εἶχα στείλει

μὲ γράμματα—ἐταράχθησαν οἱ φίλοι κι' ὀπαδοί μας

κ' ἐπίστεψαν, πὼς εἶχες σὺ τὸν Περραιβὸ φονεύσει,

κ' ἐπρόδωκες τὸ μυστικό.—Ἄλλὰ πὼς ἤλθες; λέγε.

Γιατὶ σὲ τέτοιο κίνδυνον νὰ ἐκθέσης τῆ ζωῆ σου;

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Μέσ' στους κινδύνους πάντοτε ἐπέρασ' ἡ ζωὴ μου.
Ἐμπρὸς στὸν πύθιο νὰ σὲ ἰδῶ, ζωὴ δὲν λογαριάζω.

ΡΗΓΑΣ

Εἶν' ἡ ζωὴ σου ἀτίμητη γιὰ μέ, γιὰ τὸ σκοπὸ μας.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ρῆγα, ὅταν ἤμουν μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ κατατρεγμένος,
σὺ μ' ἔσωσες μὲ κίνδυνο νὰ χάσης τὸ κεφάλι.

Ὅ,τι σὺ τότε μοῦ ἔσωσες, γιὰ σὲ τὸ θυσιάζω.

Ἦμουνά τότε ταπεινὸς καὶ τιποτένιος ἤμουν,
μὰ σήμερα ἔχω δύναμι σιὰ χέρια μου μεγάλη.

Ἔχω ἓνα στράτευμα πιστὸ τριάντα χιλιάδες,
πὺν ἀνεμοσκόρπισα μ' αὐτὸ δεκαεπτὰ πασάδες.

ΡΗΓΑΣ

Καὶ πῶς κατώρθωσες πασᾶς νὰ γίνης στὸ Βιδίνι;

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ἄλλο πασᾶς, Ἀλήπασας καὶ δεκαπέντε ἀκόμα,
σὰν ἀποστάτην ἤλθαγε σιὴν Πόλι νὰ μὲ σύρουν
καὶ μ' ἐπολιορκήσανε στενὰ μέσ' στὸ Βιδίνι.

Ἐπέφτανε μερόνυχτα στὸ κάστρο μέσα οἱ μπόμπες.

Ὅλα στὸ χῶμα ἐστρώθησαν—ὄρθοι ἐμεῖς μονάχα.

Καὶ μιὰ νυκτιὰ χυμήξαμε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
κ' ἐκεῖνοι δὲν ἐβάσταζαν τὴν ἄπιαστην ὀρμὴ μας.—

Ὁ Σερασκέρης Χουσεῖν, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα,
πέρα κατὰ τὴ Ράχοβα τὸ φύσημα του πῆρε,
καὶ πίνει τὸ φαρμάκι του καὶ τὴν ντροπὴ χωνεύει.

Νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι μου ἀφοῦ δὲν ἦταν ἄξιος,
νὰ τὸ στολίση ἐσκέφθηκεν ὁ πονηρὸς μὲ δόξεις
γιὰ νὰ μὲ κάμῃ φίλο του καὶ νὰ μ' ἀποκοιμίση.—

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε πασᾶς εἰς τὸ Βιδίνι.—

Τὸ Στράτευμα μου εἶν' ἔτοιμο. Δικὴ σου ἡ δύναμί μου.
Ἐσένα μόνον ἀρχηγὸ γνωρίζω. Πρόσταξέ με.

ΡΗΓΑΣ

Πασβάνογλου, φίλε πιστὲ κι' ἀτίμητε, τὸ βλέπω.
Θέλημα θεῖον κυβερνᾷ τὸ δίκαιόν μας ἔργον.
Ἡ δύναμι πού ἀπόκτησες, στήν ὥρ' ἀπάνω φθάνει.
Ὅλιγο ἀκόμα, κι' ἡ τρανή πυρκαϊὰ θ' ἀνάψη
ἀπ' τὰ Μπαλκάνια ὡς στὰ βουνὰ τ' ἀπόρθητα τῆς Μάνης.
Ἀπ' ὅλα τὰ ἐπίσημα ὀνόματα τοῦ Γένους,
ἀπ' ὅλους τοὺς ὀπλαρχηγούς, ἀρματωλοὺς καὶ κλέφτες,
τὸ κάθε γράμμα πού ἔρχεται κλεῖ μέσα στὶς γραμμές του
ἓνα παλμὸ ἀνυπόμονο μιὰν ἱερὴ λαχτῆρα,
τὸ μῖσος κατὰ τῆς σκλαβιάς, τῆς λευθεριάς τῆ δίψα.
Ὅλοι των ἔχουν στὸ σπαθὶ τὸ στιβαρό των χέρι,
ἔτοιμοι νὰ τὸ σύρουνε, ὅταν σημάν' ἡ ὥρα,

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Κ' ἐγὼ τὴν ὥρα λαχταρῶ.

ΡΗΓΑΣ

Ἀπὸ τὸν Βοναπάρτη
προσμένω ἀκόμη τὴ στεργὴν, ὀριστικὴ του λέξι.
Ἡ ἄρνησίς του βέβαια δὲν θὰ μᾶς σταματήση.
Καὶ μόνοι μας θὰ ὀρμήσωμεν στὸν ἱερὸν ἀγῶνα.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ἐχω σ' ἐσὲ πεποίθησι, στὸ πνεῦμα σου τὸ μέγα.
Ἐχε καὶ σὶ σ' ἐμένανε. Σὺ νοῦς, ἐγὼ τὸ ξίφος.

ΡΗΓΑΣ

Ἦσως ἡ θεία Πρόνοια μᾶς ἔχει φιλιώσει,
γὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς κρυφοὺς καὶ ἀγαθοὺς σκοποὺς της.—
(τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι)
Καὶ τώρα.—μὴν ἀργοπορῆς. Κατάσκοποι μᾶς ζώνουν
Αὐστριακοί.—

(ὁ Πασβάνογλους ἔξαφνα στέκεται συλλογισμένος)

Πῶς ἔξαφνα σκοτεῖνιαισ' ἡ ματιά σου;

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Τί στοχασμός μ' ἐκτύπησεν ὡσάν τ' ἀστροπελέκι!
Αὐστριακοὶ—κατάσκοποι—σύ, Ρήγα, νὰ προσέχης!—
Τάχα θὰ ξανασιμῶμε, θὰ συναπαντηθοῦμε;

ΡΗΓΑΣ

Ἐάν στὸν κόσμον ἀγρυπνᾷ Δικαιοσύνη θεία.

ΠΑΣΑΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ὡς δέχεται ὁ προσκυνητῆς στὸ λιόφυρο τὸν ἴσκιο
καὶ τὸν γλυκύτατο καρπὸ τῆς φοινικιάς ποὺ στέκει
περήφανη τῆς ἐρημιᾶς καὶ μόνῃ θυγατέρα,
ἔστ' ἢ ψυχὴ μου τὰ εὐσεβῆ παρήγορά σου λόγια.

(σφίγγει τὸ χέρι μὲ ἀγάπη καὶ συγκίνησι)

Πῶς ἤθελα, πῶς ἤθελα πλησίον σου νὰ μείνω
καὶ στὸ πλευρό σου ν' ἀγρυπνῶ!—

(τὸν ἀγκαλιάζει)

Ρήγα—ἔχε γειά! πηγαίνω!

ΡΗΓΑΣ

Ἐμπρός! Καλὴν ἀντάμωσι στῆς δόξας τὸν ἀγῶνα,
(Ὁ Πασβάνογλουσ βαδίζει πρὸς τὴ θύρα, στρέφει καὶ κοιτάζει τὸν
Ρήγα, καὶ φεύγει).

ΡΗΓΑΣ, μόνος

Τί λόγια!—πῶς μ' ἐτάραξεν ἡ σκοτεινὴ ματιά του!— †^α!

†^α!
Πρῶτῃ φορᾷ στοχασίμῳ, ὄντως ἠ' ἔχω ὡς εἶμαι—
ὡς ἐμφορῆσέ σε μὴ σιχηρὴ ὁ τοῦ ἀλκιῆ τὰ ὀνόμα—
τὰ στομυβλίσσον τῆς καρδιάς αἱ φρεσὶνοι καρποὶ ἀπὸ
ἐὸ τοῦ Μπερὶ τὰ διαμυδᾶ φωτὸς ἐνέργεια θύση
καὶ σε σιωπᾶς ἀδύσιο, ἀνείρεν θύση γάμψο!

μ' ἔρωτος πόθο κι' ὄνειρα — Κατάρα ἐδῶ νὰ πέσῃ! —
Ρήγα, μοῦ πῆρες τὴ χαρά, τὴ δόξα θὰ σοῦ παρῶ.
Φθάνει μὴ μόνον λέξι μου νὰ σβύσῃ τὴ ζωὴ σου! —
Ὡς τότε ἄς ὑποκρίνομαι — ὡς τότε ἄς ὑπομένα,
ὑποκρισία χρειάζεται. Εὐλογημένη φύσις,
ἐσύ, ποῦ τὰ σατανικά χροίσματα μᾶς δίνεις,
μὲ ρόδα νὰ σκεπάξωμε τὸν τάφο τῆς καρδιάς μας,
καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο τὸ μαῦρο τῆς φαρυμάκι!

~~Ἵποκρισία! δόσε μου τὴν ὄψιν σου τὴν πλάνα!~~

(Ἔρχονται ὁ Ρήγας, ὁ Παπα-Κοσμάς, ὁ Κανταρτζής, ὁ Ἀργέντης, ὁ Φώτιος, ὁ Στάθης).

ΣΚΗΝΗ Β'

~~ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ. ΡΗΓΑΣ, ΠΑΠΑ-ΚΟΣΜΑΣ, ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ,
ΑΡΓΕΝΤΗΣ, ΦΩΤΙΟΣ, ΣΤΑΘΗΣ καὶ τὸν Μαργαρίτη.~~
ΡΗΓΑΣ (χαίρει τὸν Μαργαρίτην)

Καλῶς μᾶς ἤλθε, φίλε μας. — Δυὸ μέρες ἐδῶ τώρα
καὶ δὲν μᾶς ἀναξήτητες ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

~~Ἦλθα καὶ δὲν σὲ βροῖμα.~~

~~Ἄλλὰ κατόπι ἐπόθευς ἐμπορικὴ σπουδαία. —~~

ΡΗΓΑΣ

~~Ἄπ' τὸ συμφέρον ἢ πατρὶς νὰ προτιμᾶται πρέπει,
σὲ τέτοιους μάλιστα καιροῦς. — Δριπὸν τί νέα φέρνεῖς;
τί λέγουν οἱ γενναῖοί μας θαλασσινοί, τοὺς βλέπεις
καὶ τοὺς συναναστρέφεις.~~

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

~~Ἄκουσε τὸ φρόνημά μου, εἰς~~

~~ὄψιν σου. Περιμένουνε τὸ σύνθημα νὰ δώσῃς.~~

Ἄλλ' ἀποροῦν πῶς ἄφησες τὴ φίλη μας Ρωσία
καὶ στὴ Γαλλία μάταιες ἐστήριξες ἐλπίδες.

Ὁμῶθησκή μας εἶν' ἡ μιά, καθολικὴ ἢ ἄλλη.
Καὶ δὲν τὸ κρύβω πὼς κ' ἐγὼ τὴν ἴδια γνώμην ἔχω.

ΡΗΓΑΣ

Ἄλλὰ δὲν ἐλησμόνησαν οἱ Ἕλληνες ἀκόμη,

πὼς ἡ μεγάλη φίλη σου κ' ὁμόθηρησεν Ῥωσσία,
ποῦ ἄμφια κ' εἰκονίσματα καὶ ποῦ σταυροὺς μοιράζει
καὶ θέσεις κ' ἀξιώματα σὲ κάποιους πατριώτας,
ἀκόμη δὲν λησμονήσαν (γιατ' εἶνε λίγα χρόνια),
πὼς τοὺς ἐπαναστάτην γιὰ νὰ τοὺς ξεσκλαβώσῃ, *ποῦ ἔσχατος τοὺς ἐστὶν*
κ' ἔξαφνα τοὺς παρήτησε στὴ λύσσα τοῦ τυράννου *ἡ ἰσχυρὴ*
κ' ἔκλεισε μὲ τὸ δῆμο καὶ τὸ φρονιά φίλια.—
Αὐτὴ ν' ἡ φίλη τῶν Γραικῶν κ' ἐλευθερώτρια των.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Χωρὶς μὰ ξένη δύναμι, μένομε πάντα σκλάβοι.
Κ' ἡ ξένη δύναμις αὐτὴ, εἶν' ἡ Ῥωσσία μόνη.
Μόνον τὸ γένος τὸ ξανθὸ θὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ.

ΦΩΤΙΟΣ

Στοὺς ἄνδρας δὲν ταιριάζουσε τοῦ Ἀγαθαγγέλου λόγια.

(μ' ἔξαφι)

Ἀπὸ φυλὴ μελαχρινὴ καὶ γένος λιοκαμμένο,
ἀπὸ τὰ στήθη μας αὐτὰ κ' ἀπὸ τὴ δύναμί μας,
ἀπ' τοὺς θαλασσομάχους μας καὶ τοὺς καπεταναίους
τὸ θεῖο φῶς τῆς λευθερίας θὰ ξαναλάμψη πάλι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Διδάσκαλέ μου Φώτιε, μὴ μὲ παροξηνήσῃς.
Ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἴδια μὲ σὲ φιλοπατρία.
Μόνο στῆς ἐνεργείας μας διαφωνῶ τὰ μέσα.
Ἐλεύθερα τὴ γνώμη μου τὴν εἶπα.

ΡΗΓΑΣ

Μαργαρίτη,
τὰ μάτια μας ἂν στρέφουμε πρὸς τὴ Γαλλία τώρα,
ποιὸς θὰ μᾶς ἐκατάκρινε ; Σήμερ' ἀπ' τὴ Γαλλία
στὴν οἰκουμένη χύνεται ἐλευθερίας πνεῦμα
καὶ κήρυγμ' ἀδελφότητος ἀντιλαλεῖσθ' ὁ κόσμος.
Ἐκτελεστὴ τῶν ἰδεῶν τῶν κοσμοσωτηρίων.

ἔχει τὸν Ναπολέοντα, πὸν Σπαρτιάτου αἶμα
~~καλοφροσὶ σὺς φλέβες τῶν.~~ — Ὅποιος κρημνίζει θρόνους,
τῇ λευθερίᾳ στὸ θρόνο της ἐκείνος θ' ἀνυψώση.

~~Ἄγάπα τὴ Ρωσσία σου Ἄλλὰ μονάρχου χέρι~~
στοὺς σκλαβωμένους λευθερίᾳ ποτέ του δὲν χαρίζει.
Τὸ ~~ἀπάρθενο λουλοῖδι~~ της ποτέ του δὲν ἀνθίζει
μέσ' στῶν αὐλῶν τὸν πνιγηρὸ, φαρμακεμένο ~~ἀέρα.~~ —

Ἔπειτα — δὲν θὰ μείνωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα μόνοι.

Τόσοι λαοὶ στενάζουσι καὶ λευθερίᾳ διψοῦσι,
πὸν ἂν σηκωθοῦν ὅλοι μαζί, κ' ὅλοι ἀποφασισμένοι,
στὸν Βόσπορον ὁ τύραννος μὴν ὄρα δὲν θὰ μείνη.

Ἄπάνω στὸ θεμέλιο αὐτὸ γὰ στήριχθῆ φροντίζω
τῆς λευθερίας τὸ κύριο, γὰ γάνε ἀσφαλισμένο
ἀτ' τοὺς μεγάλους ἄρπαγας, πὸν ἀχόρταγοι στυλῶνουν
στὶς βλογημένες χῶρες μας τὸ βόσκανό των μάτι,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν πάχη των καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ χιόνια,
ἀπλώνουσι τὰ χέρια των μ' αἰῶνια λαχτάρᾳ
σιτῆς θάλασσάς μας τῆς ζεστῆς τὰ μάγα περιγιάλια. —

Ἄλλὰ θενὰ τοὺς κλείσωμε παντοτεινὰ τὸν δρόμο,
ἀδελφικὸ τὸ χέρι των ἂν σήμερᾳ μᾶς δώσουν,
καὶ γύρω στοῦ πολιτισμοῦ τὴ δοξασμένη μάννα
στήσουνε μὴν ἀκλόνητη, μεγάλη ὁμοσπονδία
ὅσες φυλὲς ἀλύτρωτες στενάζουσι στὰ Μπαλκάνια.

(ἔρχεται ὁ Ζητσαῖος μὲ γράμμα στὸ χέρι καὶ τρέχει στὸν Ρήγα,

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΖΗΣΤΑΙΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Γράμμα ἀπ' τὸν Ναπολέοντα!

(δίνει τὸ γράμμα στὸν Ρήγα)

Ὅλοι

Τοῦ Βοναπάρτη γράμμα!

(περικυκλώνουν τὸν Ρήγα καὶ τὸν Ζητσαῖο)

ΡΗΓΑΣ (συγκινημένος)

ὦ, νὰ φιλήσω ἤθελα τὸ στόμα πὸν προφέρει

τὰ λόγια αὐτὰ τὰ μαγικά. — Ἀγαπητὲ Ζητσαῖε —

(τὸν φιλεῖ)

Πατρίς, εὐφραίνου!—τρέχουνε γιὰ σὲ τὰ δάκρμά μου!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἐμάγεψες, ἐκέρδισες μὲ τὸ ὑπόμνημά σου
τὸν μέγαν ἄνδρα.—Ἀνάγνωσε, ἀνάγνωσε τὸ γράμμα.

ΡΗΓΑΣ (διαβάζει)

Τώρα τολμοῦν ἐλεύθερα ν' ἀπλώσουν οὐρέλιδες
τὰ φωτοβόλο των φτερά. Τώρα τολμοῦν οἱ πόθοι
νὰ τρέξουν ἀχαλίνωτοι στὸ πύρινο των ἄρμα!

(ποιτάζει τὸ γράμμα)

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

~~Τῶχει γραμμέν' ὁ ἴδιος.~~

ΡΗΓΑΣ

(σηκάνει ψηλὰ τὸ γράμμα)

ὦ φίλοι μου, ἀκούτε;

Ἐχάραξε τὰ λόγια αὐτὰ τὸ σιδερένιο χέρι,
ποῦ τῆς δουλείας τὸν ἀγρὸ τὸν ἀκαρπον ὀργάνει.
(οἱ ἄλλοι ἀρπάζουν τὸ γράμμα μὲ ἐνθουσιασμό).

ΦΩΤΙΟΣ

Ἄφρη τὸ γράμμα ν' ἀσπασθῶ τοῦ νέου Ἀλεξάνδρου.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ

Τοῦ ἠρώσος ἐλευθερωτοῦ—

ΣΤΑΘΗΣ

Τοῦ τροῦμου τῶν τυράννων

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

Τὸν στέλλει ἡ Θεία Πρόνοια, ἃς εἶν' εὐλογημένος!

ΡΗΓΑΣ

Καρδιά μου, μὴν ἀφαρπασθῆς ἀπ' τῆς χαρᾶς τῆ ζάλη.
Ἡ μυριοπόθητη στεριά σιμότερον ἂν προβάλλῃ,
πέλαγος μέγ' ἀπλώνεται ὡς ἐκεῖ πέρα' ἀκόμα,

μὲ ξέρες ὑπουλες, κρυφὲς καὶ ξαφνικὲς, ἀντάρες !

(πρὸς τὸν Ζητσαῖον)

Λοιπὸν τὸν εἶδες ; Ἄκουσες λοιπὸν τὴ λαλιά του;

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Τὸν εἶδα καὶ μοῦ λάλησε. — Στὸ γράμμα μέσα τᾶχεις
τὰ λόγια, ποὺ σὰν μουσικὴ στὸ στήθος μου ἀντηχοῦσαν.
Στεκόμουν ἄφωνος ἐκεῖ, ὡσὰν γοητευμένος.

Τὰ μάτια μου μὲ θαυμασμό τᾶχα στυλώσει ἅπάνω
εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐκείνου τοῦ μετώπου,
ποὺ τοῦπρεπε τὰ στέμματα τῆς γῆς νὰ τὸ στολίζου,
τὰ στέμματα ἄν δὲν ἤρχετο τῆς σφαιρίας νὰ συντριφῆ. —

Κ' ἔπειτα, πόσοι στρατηγοὶ κοντὰ του νικηφόροι
καὶ βασιλεῖς ἰταλικοὶ καὶ πρίγκηπες καὶ δοῦκες;

Ὡ, ποῖα μεγάλη, ἀθάνατη τῆς λευθεριᾶς εἰκόνα,
ποὺ ἔσυρε πίσω σ' ἄρμα τῆς δειλῆς, ταπεινωμένη
τὴ γροῖα, τὴν ἁμαρτωλὴ, τὴ φαύλη δεσποτεία!

Ἄγνώριστη τῆς Βενετιᾶς τῆς παλαιᾶς ἡ ὄψις.

Ὀλόκληρη τὴν στόλιζεν ἡ τρίχρωμη σημαία,
τὰ πλοῖα, τὰ νησάκια τῆς, τοὺς δρόμους, τοὺς ἐξώστας.

Τὶ πανηγύρι ἀσύγκριτο! Τὸ δουκικὸ παλάτι,
ἡ γέφυρα τῶν στεναγμῶν, ποὺ τόσοι, τόσοι ἀθῶοι
ἀπ' τὴν ζωὴν ἐπέρασαν εἰς τὰ βασανιστήρια,

οἱ φυλακὲς οἱ ἀφώυστες καὶ μολυβοστρωμένες,

ὄλα τὰ καταχθόνια τῆς τυραννίας μέσα,

ὄλα ἄνοιχθῆκαν! Κ' ἔβλεπεν ὁ κόσμος μὲ κατάρες

τὴν ὑπουλην, ἀπαίσια κ' ἀπόκρυφη πληγὴ του,

ποὺ χρόνια τοῦ φαριμάκωνε τὸ καθαρό του αἷμα. —

Ἐγαλλαν μύρια στόματα τῆς λευθεριᾶς τὸν ὕμνο

κ' ἐσπαρταροῦσεν ἡ καρδιὰ κ' ἀνάβραζε τὸ αἷμα. —

Μέσα σ' ἐκείνη τὴ χαρὰ καὶ τὴν παραφοροσύνη,

ἔκλαιγ' ἀπὸ συγκίνησι κ' ἐδάκρυζα μὲ πόνο,

γιατὶ εἶδα τῆς πατρίδος μας τὸ φάντασμα ἐμπροστὰ μου

συννεφιασμένο καὶ χλωμὸ καὶ ματοκυλισμένο. —

Ἄλλ' ἔρχομαι μὲ τὴ θερμὴν ἐλπίδα στὴν καρδιὰ μου,

πὼς τὴν πατρίδα ἐλεύθερη ταχιά θὰ χαιρετήσω.

ΡΗΓΑΣ

Ἡ λάμψις τῶν ἐλπίδων σου, τῆς διηγῆσεώς σου
τὰ μαγεμένα χρώματα μοῦ θάμπωσαν τὸ νοῦ μου.
Στὸν Ναπολέοντα λοιπόν! κατόπιν στὴν Ἑλλάδα!—
Φίλοι, τί πόθος ἱερὸς μ' ἀρπάζει, μὲ φλογίζει!
Ἄχ! ν' ἀγναντέσω τὰ βουνά, τὸ γαλανὸ τῆς κῦμα,
τὰ ποθητὰ τῆς χώματα νὰ τὰ πατήσω πάλι,
σὰν ἄγγελος ἐκδικητῆς, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι,
πρὸ στήθος τοῦ τυράννου τῆς τὸ πόδι νὰ στηρίξω,
νὰ κράξω θριαμβευτικά : Καῦμένη μάννα, σήκω!
νὰ ἰδῆς τὸ γλυκοχάραμα τῆς λευθεριᾶς στὰ ὄρη!

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

Πόσοι γενναῖοι κάτω 'κεῖ προσμένουν μὲ λαχτάρα
νὰ σ' ἀντικρῶσουν! Ἡ σκλαβιά δὲν ἔχει δαμασμένο
τὸ αἰτίθασσό των φρόνημα, Τὴν ὥρα καρτεροῦνε,
καὶ στὸ τυραννοκτόνο των σπαθὶ τὸ χέρι οἴχνουν.

ΡΗΓΑΣ

Στὰ χεῖλη σου ταιριάζουνε τοῦ ἀρματολοῦ τὰ λόγια.
Ἵ κληρὸς μας κ' οἱ ἀρματολοὶ—τοῦ Γένους μας οἱ στῦλοι!
Ἵ κληρὸς μας—ἡ ὑπομονὴ κ' ἡ πίστις κ' ἡ ἐλπίδα.
Ἵ ὕμνος, ποῦ μέσ' στοὺς ἱεροὺς παλμούς του διασώζει
τοῦ παρελθόντος τὴν ψυχὴ καὶ στὸ παρὸν τὴν δίνει.
Ἵ γεωργός, ποῦ ἔσπερνε μέσ' σιὸ βαρὺ χεμιῶνα
τὸ σπόρο ποῦ τὴν ἀνοιξὶ θενὰ βλαστομανοῦσε.—
Οἱ ἀρματολοὶ—τὸ φλογερὸ κατὰ τυράννων μῖσος,
τῆς λευθεριᾶς μας οἱ ἱερεῖς, ποῦ σιῶν βουνῶν μας τὰ ὕψη
ἀκοίμητο φυλάγανε τὸν ἱερό τῆς λύχνο.
Αὐτοὶ στοῦ Γένους σήμερα θὰ δώσουν τὸν ἀγῶνα
τοὺς πρώτους στρατιώτας του, τοὺς πρώτους στρατηγούς του.

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

Ρήγα, τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, ποῦ τὸν σταυρὸν ὑψώνει,
ἐκεῖνο καὶ τῆς λευθεριᾶς τὸ ξίφος θεν' ἀδράξῃ.
Τὸ χέρι, ποῦ ὅταν ἔδινε μετάληψι στοὺς δούλους,

ἔσταλαξε μέσ' στὶς καρδιῆς τὸ μῖσος τῶν τυράννων,
ἐκεῖνο καὶ τὸ λάβαρο τοῦ ἀγῶνος θ' ἀνυψώση.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ (στὸν Ρήγα)

Παιδί μου—γιατὶ σὰν παιδί σ' ἀγάπησ' ἀπ' τὴν ὥρα
ὁποῦ σὲ πρωτογνώρισα, ὠραῖο παλληκάρι.

Ἦλθες ἐδῶ στὴν ξενιτεῖά σὰν ἄγνωστος διαβίτης.

Ἄλλὰ τὸ μέγα πνεῦμα σου κι' ὁ πλοῦτος τῆς καρδιάς σου
θερμούς κ' ἐνθουσιαστικούς εὐρῆκαν ὀπαδούς σου.

Τὸν ἄρατον, ἀπόκρημνο, σκοτεινιασμένο δρόμο,
ποῦ στὸν περὶλαμπρο ναὸ τῆς λευθεριάς πηγαίνει,
ἐσὺ μᾶς τὸν ἐφώτισες, μαζί θὰ τὸν διαβοῦμε.

Σ' ἀκολουθοῦσα στὰ ὄνειρα, τὰ πατριωτικά σου.

Μαζί σου τώρα ρίχνομαι στῶν ἔργων τοὺς κινδύνους.

ΦΩΤΙΟΣ

Μέσ' στοὺ σκοτάδι τῆς σκλαβιάς, διδάσκαλος τοῦ Γένους,
χρόνια τῆς ἱστορίας μας κρατοῦσα τὴν λαμπάδα
καὶ τῶν παιδιῶν ἐφώαιζα τὰ πνεύματα μὲ ζῆλον.

Μὲ ιδέες, παραδείγματα προγόνων ἀθανάτων
ἐζύμωνα κι' ἀάπλαθα τὶς τρυφερὲς καρδιῆς των.

Αὐτὰ τὴν ἔθρεψαν, αὐτὰ τὴν ἔχυνε ποτίσει
τὴ γενεά, ποῦ σήμερα θενὰ μεγαλουργήση.

Ἦλθ' ὁ καιρὸς παράδειγμα στοὺς λόγους μου νὰ γίνω.

Κ' ἐγὼ μαζί σου στὴ φωτιά, κι' ἐγὼ μαζί στὴ δόξα!

ΑΡΓΕΝΤΗΣ

Στὸν τίμον ἀγῶνά μας, τὰ τίμιά μου πλούτη
τὰ θυσιάζω.

ΣΤΑΘΗΣ

Χρήματα δὲν ἔχω νὰ προσφέρω—

τὸ ξέρεις. Τὰ θυσίασα γιὰ τὴν πατρίδα.—Ἄλλ' ἔχω
ψυχὴ, ποῦ βράζει ἀπὸ θυμὸ κ' ἐκδίκησι καὶ μῖσος·

δυσὸ χέρι ποῦ ἀνυπομονοῦν νὰ κάψουν καὶ νὰ πνίξουν!—

Καράβι δὸς νὰ κυβερνῶ, τίμονι νὰ φουκτώσω!—

ΡΗΓΑΣ

Ἐκεῖ, γενναῖε Σιάθη μου, ἔκει σὲ περιμένει
ἡ δοξασιμένη θάλασσα, τὸ ἐλεύθερό μας κῦμα,
τὰ τροπαια τ' ἀθάνατα! Ἐκεῖ θὰ πᾶς σὲ λίγο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Τῶν ὄπλων δὲν εἶμ' ἀνθρώπος, πολεμιστὴς δὲν εἶμαι.
Ἄλλ' εἶμαι σ' ὄλα πρῦθυμος: Διάθεσέ με ὡς θέλεις.

ΡΗΓΑΣ

Φίλε, δὲν θέλει ὁ πόλεμος ἀγωνιστὰς μονάχα.
Κι' ἄλλα πολλὰ χρειάζεται, ἀνάγκες μύριες ἔχει,
ὥστε καθέννας νὰ μπορῇ νὰ τότε βοηθήσῃ,
ὅσο κ' ἂν εἶνε ἀδύνατος, ἀπόλεμος κ' ἂν εἶνε.
Ἄχρηστη καμμιά δύναμις τοῦ ἔθνους δὲν θὰ μείνῃ.—

(ὠλαία)

~~ΑΔΑΛΦΗ ΣΚΗΝΗΣ~~

ΠΡΑΞΙΣ 3^η

Δωμάτιο στὸ σπίτι τοῦ Σιάθη

Ἡ Αὐγὴ προσεύχεται γονατιστὴ ἔμπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Πανα-
γίας. Ἡ μάμμη φαινεῖται στὴ θύρα καὶ στέκεται, γιὰ νὰ μηταράξῃ
τὴν κόρη στὴν προσευχὴ τῆς. Ἐκεῖνὴ τῇ στιγμῇ ἡ Αὐγὴ φιλεῖ τὴν εἰ-
κόνα καὶ σηκώνεται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΑΥΓΗ. ΡΗΓΑΣ

ΡΗΓΑΣ

Προσεύχεσαι. Πόσες φορὲς οἱ πρόγονοί σου, κόρη,
μέσ' στῆς σκλαβιάς τὰ βίσινα καὶ καὶ μέσα στὴν τρομάρα
γονάτισαν ἔμπρὸς σ' αὐτή, τὴν ἴδια τὴν εἰκόνα.
Πόσες φορὲς τὰ χεῖλη των δὲν τάχουν ἀκουμπήσει
στὸ μέρος ποὺ τὸ φίλητες καὶ σὺ μ' εὐλίβεια τώρα,
κ' ἔρράντισαν μὲ δάκρυα τὴν ὄψη τῆς ἁγίας.

ΑΥΓΗ

Τὴν Παναγιά παρακαλῶ τὸ χέρι της ν' ἀπλώσῃ,
νὰ σώσῃ τὸν πατέρα μου, τοὺς ἐκλεκτοὺς νὰ σώσῃ,

πὸ νύχτα μέρα ἐργάζονται τὸ Γένος νὰ λυτρώσουν.

ΡΗΓΑΣ

Λυποῦμαι, πὼς σ' ἐτάραξα στὴν προσευχή σου, κόρη.
Ζητοῦσα τὸν πατέρα σου. Σὰν ἐπιστρέψῃ, εἰλέ του,
ἦι εἶνέ ἀνάγκη γλήγορα νὰ τὸν ἰδῶ.

ΑΥΓΗ

Τὸν στέλλω.

(μὲ δειλία)

Γλήγορα γιὰ τὴν Βενετιά λοιπὸν θ' ἀναχωρήσης;

ΡΗΓΑΣ

Ναί.

ΑΥΓΗ

Πρόσεχε στὸ δρόμο σου.

ΡΗΓΑΣ

Εἶν' ἀσφαλὴς ὁ δρόμος.

ΑΥΓΗ

Θέλω νὰ εἰπῶ—στοὺς φίλους σου ἐμπιστοσύνην ἔχεις;

ΡΗΓΑΣ

Βέβαια.—Τί ἐρώτησις! Εἴμεθ' ὅλοι ἀδελφια.

ΑΥΓΗ

Πῶς πώλησαν τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοί του, σκέψου.—

(μὲ παραχῆ)

Γνωρίζω—τὸ ὑποπτεύομαι—σ' ἐχθρεύονται—

ΡΗΓΑΣ

Μὴ τρέμεις.

Μ' ἐχθρεύονται;—καὶ ποιὸς στὴ γῆ δὲν ἔχει τοὺς ἐχθρούς του;
Ποιὸ δέντρο ἐνόσφ στέκεται τὸν ἴσκιό του δὲν ἔχει;
Ἐχθρούς ἂν ἔχω, πνίγονται σιῶν φίλων μας τὸ πλῆθος.

ΑΥΓΗ

Ναί, κρύβοντ' εὐκολώτερα σιῶν φίλων σου τὸ πλῆθος.

ΡΗΓΑΣ

Ἄλλὰ τί θέλεις νὰ εἰπῆς; ποιὸς σ' ἔχει φοβισμένη;
Ἄκουσες; εἶδες τίποτ';

ΛΥΓΗ (μ' ἰσωτερικὸν ἀγῶνα)

Δὲν ἄκουσα, δὲν εἶδα.

Μὰ πρόσεχε!

ΡΗΓΑΣ

Ὁ φόβος σου εἶνε μᾶς κόρης φόβος.

ΛΥΓΗ

(Πέφτει στὰ πόδια του. Μὲ πάθος)

Σὺ μὲ τὸν ἅγιον ἔρωτα, ποὺ σ' ἀνυψώνει, ὦ Ρήγα,
θαρρεῖς, πὼς ὅλες τις καρδιὲς ἀγάπη τις ἀγιάζει.
Σὺ, ποὺ ψυχὴ καὶ νοῦ ψηλὰ προσηλωμένον ἔχεις,
δὲν βλέπεις πόσοι σέβρονται στὸν βόρβορο τοῦ κόσμου,
πόσοι γιὰ πάθη ταπεινά, γιὰ τὰ συμφέροντά των,
σὰν φεῖδια ἐναντίον σου χύνουν κρυφὸ φαρμάκι! —
Τοῦ σκλαβωμένου Γένους μας εἶσ' ἡ ἐλπίς. — Φυλίττου!

ΡΗΓΑΣ

(τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν σηκώνει).

Καθέννας πρέπει νὰ σταθῆ ἔκει, ποὺ εἶνε ταγμαένος.
Μέσ σιῶν κινδύνων τὴ φωτιά μᾶς ἔταξεν ἡ Μοῖρα,
καὶ δὲν θὰ δειλιάσωμεν, Κι' ὁ θάνατος ἀκόμα
γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας ἀπ' τὴ σκλαβιὰ τὴ μαύρη,
σις γενεές, ποὺ θάλθουνε, θὰ φέρῃ εὐλογίαν.

ΛΥΓΗ

(τὸν κυττάζει μὲ λατρεία)

Τὴν εὐλογία, τὴ χαρὰ φέρν' ἡ ζωὴ σου σ' ὅλους.
Ὁ θάνατός σου—ὦ, ποτέ, ποτέ νὰ μὴν πεθάνης!

ΡΗΓΑΣ

(συγκινημένος. Στὸν ἑαυτὸ του).

Πόσο τῆς κόρης ἡ φωνὴ μοῦ συγκινεῖ τὸ σιῆθος!
Σὰν νόσχεται βαθιὰ βαθιὰ κάτω ἀπὸ τὸ Βελεστῖνο
ποὺ ἡ μάννα μου ἡ γερόντισσα ἀνησυχεῖ γιὰ μένα.

Τὴν ἀδελφοῦλα μου ἢ φωνὴ στῆς κόρης μου θυμίζει—
εἶνε στὴν ἡλικία της, στὰ εἴκοσι κοντεύει.

Μοῦ λέγουν, πῶς εἶν' ὁμορφη—ἄμποτε νὰ μὴν ἦταν.

Γιατὶ σὰν ὄρσιο ἀχόρταγον ὁ τύραννος ματιάζει
τὸ κτῆμα τ' ὠραιότερο τοῦ δούλου. Εἶνε λουλουδί,
ποῦ ἀνίδα ἀνθοβόλησε σὲ ἡφαιστείου στόμα.

Νάλθουν ἐδῶ τοὺς ἔγραφα. Μὰ δὲν ἀφῆν' ἢ μάννα
τῆ γῆ ποῦ ριζοβόλησε σὰν γέρικο πλατάνι,
κ' ἢ ἀδελφῆ μου δὲν μπορεῖ νὰ χωριστῇ τὴ μάννα.

ΑΥΓΗ

Μάννα καὶ κόρη!—ὦ, τί σκληρὸ θὰ ἦτανε τὸ χέρι,
ποῦ θεὰ χόριζεν αὐτὸ τὸ ἀχώριστο ζευγάρι!—

Εἶχα κ' ἐγὼ τὴ μάννα μου, ἀλλ' ἄσπλαχνο μαχαῖρι—

(κλαίει)

ΡΗΓΑΣ

Ἦ δάκρυ πόνου ἱεροῦ, σὲ βλέπω νὰ σταλάξης
καὶ στὴν καρδιά μου ἀντιλαλοῦν οἱ στεναγμοὶ καὶ θρήνοι
τόσων ἀθῶων ποῦ ἄγριος ὁ βίαιος βαρὸς τοὺς σφάζει
καὶ μὲ τρομάρα σιγέφουνε τὰ μάτια ὀλόγυρ' ἰτων
κ' ἐκδικιητὴ προσμένουνε, σωτῆρα καρτεροῦνε!

(σὴν ΑΥΓΗ)

Πηγαίνω! εἶν' ἀτίμητη κάθε στιγμή, ποῦ φεύγει.

Κάθε στιγμή, ποῦ χάνεται, βαπτίζεται στὸ αἷμα

καὶ ἐξ' αὐτοὺς σκλάβους φαίνεται | ἀτέλειωτος αἰώνας.— ἢ σιγμῆ |

(τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι)

Ἄνθῆ, μὴ κλαῖς. Ἄλλ' ἔλπυζε καὶ στὸν Θεὸν προσεύχου.

ΑΥΓΗ

Φεύγεις;—Μαζὶ σου ὁ Θεός. Πρόσεχε τὴ ζωὴ σου.

Τὸ δέντρο τὸ περήφανο κτυπᾷ τ' ἀστροπελέκι.

(Ὁ Ρήγας φεύγει).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΑΥΓΗ, μόνη.

Δὲν ξέρω, ἂν ἔκαμα καλὰ νὰ σιωπήσω. Πρέπει
ὅλα νὰ μάθῃ κ' ἄγρυπνο τὸ μάτι του νὰ τῶχῃ,
στὸν Μαργαρίτην. — Ἦθελα νὰ τοῦ τὰ μολογήσω,
ἄλλ' ἢ ντροπὴ μ' ἐσύγχισε καὶ μοῦκλεισε τὸ στόμα. —

Ἔπρεπε ἢ δὲν ἔπρεπε;

(στέκει ἀμφίβολη)

Νὰ τὸν καλέσω πίσω;

(Τρέχει στὴ θύρα)

Ἔφυγε πλέον, ἔφυγε Θεέ μου, φώπισέ με! —

Ἄχ! τὸ φτωχὸ κατώφλι μας δὲν θὰ πατήσῃ πλέον
μὲ βῆμα ὑπερήφανο. Οὔτ' ἢ γλυκεῖα φωνὴ του
ἔδω δὲν θ' ἀντηχήσῃ πιά; — Πηγαίνει! Ποιὸς τὸ ξέρει,
ἂν θὰ τὸν ἀντιχρῶσω πιά; — Κι οὐδὲν μου, τί σπαιρίζεις;
Ἄν ζήσῃ, ζῶ. Ἄλλ' ἂν χαθῇ — ζωὴ κ' ἐγὼ δὲν ἔχω.

(* Ἐρχεται ἡ μάμμη)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΑΥΓΗ, ΜΑΜΜΗ

ΑΥΓΗ

Ἄχ, μάμμη, ἀραιώνεται τῶν φίλων μας τὸ τάγμα.

Ὁ ἕνας πλέον ἔφυγεν, ὁ ἄλλος θενὰ φύγῃ
καὶ θενὰ μείνωμ' ἔρημες ἐμεῖς οἱ δυὸ γυναῖκες.

ΜΑΜΜΗ

Τόσον καιρὸ προσμέναμεν ἢ μέρα αὐτὴ νὰ φθάσῃ.

Καὶ πρέπει νὰ παρακαλῆς μὲ τὸ καλὸ νὰ φύγουν,
τὴ σωτηρία γλήγορα νὰ φέρουν ἐκεῖ κάτω.

Ἄν δυὸ ψυχῆς εἴμεθα μεῖς, ποῦ θὰ τοὺς στερηθοῦμε,
μύριες ψυχῆς, ποῦ μαρτυροῦν, ἐκεῖ τοὺς καρτεροῦνε.

ΑΥΓΗ

Θὰ φύγουν; — Καὶ τὸ λέγεις οὐ μὲ τόσῃν ἡσυχίᾳ;
χωρὶς κανένα στεναγμὸ καὶ πόνο: — Ἄ, σὲ ζηλεύω.

ΜΑΜΜΗ (μὲ πίκρα)

Ἦσυχη, ναί!—Κ' ἐλόγησες τὰ τὶ ἔχω περασμένα
ὡς ν' ἀποκτήσω τῆς ψυχῆς τὴ μαύρην ἡσυχία,
Πόσο ἀκριβὰ τ' ἀγόρασα τὸ δῶρο, πὺν ζηλεύεις!
Ἵταν ἐμπρὸς σου ἔνα νεκρὸν ἀτάραχο κυττάξεις,
ξέρεις τί πόνοι ἐστρέβλωσαν τὴν ὄψι του ὡς νὸ φθίαση
τὴ μαρμαρένια, ἀσάλευτη γαλήνη του πὺν βλέπεις;
ἸΑχ, κί ἡ ζωὴ μου ἐπέρασε μ' αἰῶνιο καρδιοκτύπι,
μέσα σὲ φόβους πέρασε καὶ μέσα σ' ἀγωνίες.
Εἶδα μ' αὐτὰ τὰ μάτια μου τὴ μάννα σου σφαγμένη,
εἶδα καὶ τ' ἀδερφάκια σου σφαγμένα σὰν τ' ἀρνάκια.
Κ' ἐμένα μ' ἐπαρίτησαν στὸν πόνο καὶ στὴ φρίκη.
Εἶνε σκληρὸς ὁ τύραννος. Διιλέγει σὰν τὸ Χάρο.
ἸΑφήνει τὰ ξιρόκλιδα καὶ κόφτει τὰ βλαστάρια. —
Παιδίκι μου, δὲν εὐχόμαι ποιέ σου ν' ἀποκτήσης
τὴν ἡσυχία πὺν γεννοῦν μεγάλες δυστυχίες. —
ἸΑλλά στοὺς τόσους μου καῦμους νέος καῦμος φυτρώνει.

(τὴν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι. ἸΑ Ἀγὴ σκύβει κάτω τὸ κεφάλι)

Ἀγὴ μου, κόρη μου—γιατί τὰ μάτια χαμηλώνεις;
Εἶνε καιρὸς, πὺν μυστικὴ σὲ κρυφοτρῶγει ἀρρώστεια.
Μαῦρο σκοιυλῆκι ἐφώλιασε σιὰ φυλλοκάρδια τοῦ ἄνθους
καὶ τοῦ ἄνθους χλόμας ἡ θωριά κ' ἐχάθηκ' ἡ δροσιά του.
(μὲ φωνὴ χαμηλὴ, ἐνῶ σκύβει στὸ αὐτί τῆς Ἀγῆς)

Ἀγὴ—τὸν Ρίγαν ἀγαπᾶς—

ΑΥΓΗ (χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια της)

Ναί, μάμμη.

ΜΑΜΜΗ (συμπλέκει τὰ χέρια της)

Συμφορὰ μας!

(ἔρχεται ὁ Στάθης)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ

ΣΤΑΘΗΣ

ἸΕφθασε τέλος ἡ στιγμή. Σὰν τὸ θαλασσοπούλι,
πὺν χύνεται γοργόφτερο ἀπάνω ἀπὸ τὰ βράχη,

ἔτσι μ' ἐγὼ θενὰ χυθῶ στοῦ ἀγῶνος μας τὴ ζάλη.
Μὲ τὴν γαλήνην ἔπληξα, ποθῶ τὴν τρικυμία.

ΑΥΓΗ

Πατέρα φεύγεις;

ΜΑΜΜΗ

Φεύγετε;

ΣΤΑΘΗΣ

Πηγαίνω στὴν Κριμαία,
στὸν παλαιό μου ναύαρχο, τὸν Λάμπρο τὸν Κατσώνη.
Θενὰ κατέβωμε ἀπὸ κεῖ μαζί στὴ θάλασσά μας.
Ὁ Ρήγας μ' ἄλλους γλήγορα γιὰ τὸ Τριέστι φεύγει.

ΑΥΓΗ (ἀνήσυχη)

Γιὰ τὸ Τριέστι;—

ΣΤΑΘΗΣ

Κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὴ Βενετία κατόπιν.

ΑΥΓΗ

Κ' ἐμεῖς ποῦ θενὰ μείνωμε; Πότε θ' ἀνταμωθοῦμε;

ΣΤΑΘΗΣ

Ἄχ! μὴν ἀγγίξης τὴν πληγὴ, ποῦ καίει μέσ' στὴν καρδιά μου.

ΑΥΓΗ

Πατέρα μου, δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω τώρα,
τώρα ποῦ κάθε σου παλμὸς καὶ κάθε λογισμὸς σου
ἀκέρητος στὴν πατρίδα μας ν' ἀνήκη πρόπει.— Σῦρε,
πήγαινε ἐκεῖ, ποῦ τὸ ἱερό καθῆκόν σου σὲ κροῖζει.—
Ἐγὼ θενὰ προσεύχωμαι καὶ θενὰ σὲ προσμένω
μὲ πίστιν.

ΣΤΑΘΗΣ

Ὅταν ἄλλοτε μαζί μὲ τὸν Κατσώνη
ἐπήγαινα τὴν τούρκικη ἀρμάδα νὰ κτυπήσω,
τέτοιο καῦμό δὲν ἔννοιωθα, δὲν εἶχα τέτοια ἔνοια.—
Ἦσουν μικροῦλα—σ' ἄφρηνα στὸ σπῆτι μας, στὴ σκέπη
τῆς μάννας σου τῆς ἄμοιρης.—Μὰ σήμερα ἡ καρδιά μου

βαθειὰ ραγίζει, κόρη μου. Ἐμπρός μου τώρα στέκεις,
στά χρόνια τὰ ὠριότερα τῆς νιότης σου—λουλουδι,
πού μέσ' στὸ βαροχείμωνο ἀνθίζεις—ὦ καρδιά μου.
(πέφτει σ' ἓνα κάθισμα καὶ κλαίει)

ΑΥΓΗ

(ρίχνεται στὰ πόδια του)

Πατέρα, κλαῖς;—᾽Ω δάκρυο, ποῦ σὰν ἀγίασμα στάζει
μέσ' ἀπὸ μάτια πατρικά!—Γιὰ ἰδὲ πόσο γενναία
κοντά σου στέκω! Κύταξε! στεγνά τὰ μάτια μου εἶνε.

ΣΤΑΘΗΣ

(τὴν ἀγκαλιάζει)

Αὐγὴ μου—κόρη μου ἀκριβή—

(σηκώνεται καὶ σφουγγίζει τὰ μάτια του)

ἔπέρασε κ' ἐπῆγε!—

Ἐμὲ τὸ ναύτη ποῦθρεψαν οἱ κίνδυνοι κ' οἱ ἀντίορες,
ἢ κόρη σύ, μ' ἐντροπιασες. Μὲς στὴ βιοειὰ τὴν ὄρα
μ' ἐστήριξες, μ' ἐγκάρδιωσες, καὶ θαρροεὶὰ πηγαίνο.
Μονάχες δὲν θὰ μείνετε. Θὰ σᾶς φιλοξενήσῃ
ὁ Ἄργεντης. Θά'λετ' ἄσυλον ἐκεῖ καὶ προστασία.—
Λοιπόν, παιδί μου—πεθερά, ἔχετε γειά! πηγαίνο.

ΑΥΓΗ

Πρὶν φύγῃς, κάτ' ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ ζητήσω.

ΣΤΑΘΗΣ

Λέγε.

Τί θέλεις; καὶ τί ἐπιθυμεῖς;

ΑΥΓΗ

Ἦθελα νὰ μ' ἀφήσης

ἓνα πιστό μου σύντροφο.

ΣΤΑΘΗΣ

Τὴ Μάμμη σου δὲν ἔχεις;

ΑΥΓΗ

Ἐπάρχει καὶ πιστότερος ἀκόμη γιὰ μιὰ κόρη
ποῦ θενὰ μείνη μοναχὴ στὰ ξένα.—Εἶν' ἕνας φίλος,
ποῦ νὰ μὲ σώσῃ δύναται κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου,
ἂν εἶνε χρεῖα.

ΣΤΑΘΗΣ

Κόρη μου, θαρρῶ, καταλαβαίνω.
(σέρνει τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὴ ζώνη του).

ΜΑΜΜΗ

(τρομαγμένη)

Τί ἔχεις στὸ νοῦ σου;

ΑΥΓΗ

Δὸς μου το

ΜΑΜΜΗ

Τρελλάθηκες, παιδί μου;

ΣΤΑΘΗΣ

Λόβε το—κι' ἀχρησίμευτο σοῦ εὔχομ' ἐγὼ νὰ μείνη.
(ἡ Αὐγὴ παίρνει τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ κρύβει στὸν κόρφο της).

ΜΑΜΜΗ

Τί κάνεις, Στάθη;

ΣΤΑΘΗΣ

Ἠσύχασε. Τοῦ Στάθ' ἡ θυγατέρα
μπορεῖ μαχαῖρι νὰ φορῆ.—Ἄλλὰ ν' ἀργῶ δὲν πρέπει.
Τίς μετρημένες μου στιγμὲς τοῦ κάκου τίς μακραίνω.

ΑΥΓΗ

Καὶ πότε θ' ἀνταμώσωμεν;

ΣΤΑΘΗΣ

(δείχνει τὸν οὐρανό).

Ἐκεῖνος μόνο ξέρει!

Αὐλαία

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ

Δ. Τρεξίμ

Δρόμος στὸ Τριεστί.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΑΥΓΗ, Η ΜΑΜΜΗ ΤΗΣ

ΜΑΜΜΗ

Ἰσοῦ πού καταντήσαμε. Στοῦ Τριεστιοῦ τοὺς δρόμους
ὡσάν τρελλές νὰ τρέχωμεν. Ἀπόστασα παιδί μου.

(καθίζει στὸ κατῶφλι ἐνὸς σπιτιοῦ).

Κ' ἐγὼ—κ' ἐγὼ πού σ' ἄκουσα, πικρὰ τὸ μετανοιώνω.

ΑΥΓΗ

Μὴ μὲ γογγύζης μάμμη μου. Στοχίσου πὼς ὁ Ρήγας
εἶνε σὲ κίνδυνον φορικτό, πὼς τὰ κιβώτιά του
μὲ τὰ ἔγγραφα τὰ μυστικά στὸ ἐμπορικὸ τὰ στεῖλαν
τοῦ Κορωνιοῦ, πού σύνιτροφο τὸν Μιργαρίτην ἔχει,
τὸν Μιργαρίτη, πού μισεῖ, κ' ἐλθρεῖται τὸ Ρήγα,
σάν ἐωσφόρος τὸ Σταυρο!—Μὴν κάθεσαι. Νὰ πᾶμε,
νὰ πᾶμε νὰ προφθάσωμε.—

ΜΑΜΜΗ

Ἄχ, δὲν μ' ἀκοῦς κ' ἐμένα!

Ὁ Μιργαρίτης δὲν μπορεῖ τὸν ὄροκ νὰ πατήση.

Στοχάσου πὼς εἶνε κ' αὐτὸς τῆς ἐταιρίας μέλος.

ΑΥΓΗ

Ἄχ, μάμμη, ἐνῶ χανόμεθα σὲ λόγια, ἐγὼ ἀκούω
τὰ σιδερένια βήματα τῆς Μοίρας νὰ σιμώνουν
τὸ Ρήγα τὸν ἀνύποπτο.—

ΜΑΜΜΗ

Ἐλα στὸ νοῦ σου, Αὐγή μου.

ΑΥΓΗ

Ἄμποτε νὰ ἤμουνα τρελλή.

MAMMH

Μιά νέα σάν κ' ἔσένα
νά τρέχη πού; γιά ποιὸ σκοπό; Καὶ τί θὰ λέγῃ ὁ κόσμος;

ΑΥΓΗ

Ἄχ, ἄς σωθῆ, κ' ὁ κόσμος σου ἄς μὲ λιθοβολήσῃ.
(τὴν σέρνει ἀπὸ τὸ χέρι)

Καλή μου, μὴν ἀργοπορῆς. Εἶμεθα πιά στὸ τέλος·
τὸ πρῶτο βῆμα ἐγένηκε. Σήκω.

MAMMH

(σηκώνεται)

Καὶ τώρα τρέχε
μέσα σὲ πόλιν ἄγνωστη, σὲ στενοροῦμα μέσα,
νά βρῆς τὸ σπίτι πὸν ζητεῖς!

ΑΥΓΗ

Εἶνε γνωστὸ τὸ σπίτι.
Ρωτῶντας θὰ τὸ μάθωμε.

MAMMH

Ποῦ μ' ἔχει καταστήσει
ἡ τόση ἀγάπη σου!—Γιατί, γιατί νὰ σὲ ἀκούσω;

ΑΥΓΗ

Θαυρόμουν καὶ μονάχη μου.—Πᾶμε, καλή μου, πᾶμε.
(φεύγουν)

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Δωμάτιον

(Ἡ Μαργαρίτης κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ ἀκουμπᾷ τὸ μέτωπο στὰ
χέρια του.)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αὐγὴ, μ' ἐπῆρεν ἡ ἄτυχη ἀγάπη σου ἀπ' τὸ χέρι
καὶ μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ λαβύρινθο μ' ἀφῆκε.
Τὸ φῶς καὶ τὴν ἐλπίδα της τὰ χάρισε σ' ἐκεῖνον
κ' ἐμὲ μὲ καταδίκασε στοῦ πόνου τὰ φαρμάκια.

(σηκώνεται)

Εἶνε φτωχός, εἶν' ἔρημος ὁ πόνος ἀπὸ ἐλπίδες.

Μὰ πλούσια στὴν ἐκδίκησιν εἶν' ἡ ἀπελπισία.

Τὸ σκότος ποῦ μ' ἐκρήμνισες δὲν τὸ φωτίζει ἀκτίνα.

Ἄλλ' ἔχει δὰ καὶ ἡ Κόλασις τὶς ἄγριες ἀστραπές της.

(συλογίζεται)

Ἐδῶθε ὁ Ρήγας θὰ διαβῆ—κατάλληλη εὐκαιρία—

Ἄν τὸν προδώσω—

(κυτᾶζει γύρω τρομαγμένος).

φοβερή, καταραμένη λέξις!

Ἐγὼ τὴν πρόφερα;—γὶ αὐτὸν νὰ γίνω ἐγὼ προδοτής;

Ἄχι! ποτέ!—καλλίτερα νὰ βγάλω ἀπ' τὴν καρδιά μου

ἀπελπισμένον ἔρωτα.—Νὰ λησμονήσω πρέπει.

(με πίκρα)

Τὴ συμβουλή τὴ φρόνιμη κ' ἡ Αὐγὴ δὲν μοῦ τὴν εἶπε;

Ἡ συμβουλή της βεβαία ἦταν ὁ μόνος τρόπος

νὰ λυρωθῆ μιὰ καὶ καλὴ ἰπ' ὀχληρὴν ἀγάπη.—

Ἄ! πόσο μ' ἐξευτέλισε καὶ μ' ἔχει ταπεινώσει!

(βηματίζει κατόπιν σπιματῶ κοντὰ σὲ δυὸ κιβώτια τοποθετημέναεκεῖ)

Κι' ἀκόμη, ἀκόμη σέρνομε, κατόπι της σὰν σκλάβος;—

Ἐλάτε σεῖς, ἐμπορικὲς φροντίδες κ' ἐργασίες,

μέσα στοὺς πολυτάραχους τροχοὺς σας πάρετέ με,

ἀπ' ὄνειρα μαγευτικὰ καὶ μάταια σώσετε με!

(ἀκούμπᾷ τὸ χέρι του στὰ κιβώτια καὶ βυθίζεται σὲ στοχασμούς).

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔρχεται ἡ Αὐγὴ καὶ ἡ Μάμμη της. Ἡ Αὐγὴ ξεφωνίζει καὶ τρέχει στὸν Μαργαρίτη.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΑΥΓΗ, ΜΑΜΜΗ, ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΑΥΓΗ

Στάσου!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ὀνειρεύομαι;—Εἶσαι σύ;—καὶ τόσο ἀγριεμένη;

ΑΥΓΗ

Σκοτεινιασμένος στέκεσαι. Τί σκέπτεσαι νὰ κάμης;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Αὐγή, πῶς ἔτσι μου ὀμιλεῖς; Τί θές;—Τὸ νοῦ μου χάνω!

ΑΥΓΗ

Ἄπάνω στὰ κιβώτια τὸ χέρι σου ἀκουμποῦσες.—
Εἰτέ μου πὼς ἢ σκέψις σου προδοτικὴ δὲν εἶνε.—

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄπάνω στὰ κιβώτια—

ΑΥΓΗ

Δὲν εἶν' αὐτὰ τοῦ Ρήγα;
(ὁ Μαργαρίτης πιάνει τὴν μέτωπό του, σὰν νὰ φωτίζεται ἔξαφνα).

ΑΥΓΗ

Σιωπᾶς!—ἀναταράξῃσαι!—Ποτέ δὲν θὰ σ' ἀφήσω!
(μπαίνει ἀνάμεσα στὸν Μαργαρίτη καὶ στὰ κιβώτια)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

(Μὲ δυσκολία δαμάζει τὴν ὀργή του καὶ χαμώνεται τὸν ἥσυχον καὶ λυπημένο).

Αὐγή, τώρα κατάλαβα, ναί, μόλις, μόλις τώρα
τοῦ ξαφνικοῦ σου ἔρχομου τὴ μυστικὴν αἰτία.

Ἄπὸ τὴν Βιέννην ἔρφεξες τὸν Ρήγα νὰ φυλάξῃς,
τὸν Ρήγα, πὺ δὲν οκέφθηκε κανένας νὰ προδώσῃ!

Αὐγή, πῶς παριστράτησες! πῶς ἔχεις πέσει τόσο!

Εἶνε μεγάλ' ἡ λύπη μου γιὰ σένα—καὶ γιὰ μένα,
ἀφοῦ μέσα σιτὸ πάθος σου μ' ἐνόμισες προδοτὴ.

Ἐγὼ τὸν Ρήγα; καὶ γιαι; Εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Ρήγα.

ΑΥΓΗ

Ἐχθρα γι' αὐτὸν φανέρωσες πὼς κρύβεις στὴν καρδιά σου,
καὶ μῖσος.—Ἐφοβήθηκα—τὸ μῖσος σπρώχνει σι' ἄκρα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σ' ἐπῆρε—σι' ἄκρα σ' ἔσπρωξεν ἡ ἀγάπη σου γιὰ κεῖνον.

Τίποτε δὲν ἐλόγιασες;—Αὐγή, πῶς ἔχεις πέσει!

MAMMH

Παιδί μου, δὲν σοῦ τᾶ'εγα, —

(πρὸς τὸν Μαργαρίτη)

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄπ' τὴν πιστή, τὴν ἅγια τῆς μίμμης τῆς ἀγάπῃ

ἦτανε δυνατώτερο τὸ ἔρωτικό τῆς πάθος. —

Ἔχει ὁ μέγας ἔρωτας θυσίαις πιδ μεγάλες.

(πρὸς τὴν Αὐγή)

Αὐγή, καὶ σὺ στὸν ἔρωτα ἐπρόσφερες θυσία

ὅ,τι ἔχεις ἱερώτερο στὸν κόσμο—τ' ὄνομά σου.

Ὅσο γιὰ μένα—μυσιτικό στά βάθη τῆς καρδιάς μου

θενὰ φυλάξω πάντοτε τὸ κίνημά σου τοῦτο.

MAMMH

Ναί, τὴ ζωὴ σου νὰ χαρῆς.

ΑΥΓΗ

Πηγαίνομε, μαμμίτσα

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄν θέτε, μ' εὐχαρίστησι θὰ σᾶς φιλοξενήσω.

ΑΥΓΗ

Εὐχαριστῶ. Θὰ μείνωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

(Ἀποχαιρετοῦν καὶ φεύγουν. Ὁ Μαργαρίτης τίς συνοδεύει ἕως στὴ θύρα κ' ἐπιστρέφει βιαστικός).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Εἶνε καιρός!—Ἐσπάσετε, ἀγαλίνωτα χυθῆτε

ἀπ' τῆς καρδιάς τὴ φυλακὴ ζήλεια κ' ὀργὴ καὶ μῖσος!—

(πλησιάζει στά κιβώτια)

Πὼς εἶνε τὰ κιβώτια τοῦ Ρίγα, τὸ ἀγνοοῦσα

ἔσὸν μοῦ τὸ φανέρωσες. Αὐγή, σὺ τὸν προδίδεις!

Παίρνει πελέκι κ' ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ κιβώτια. Ἐξαφνα στέκεται)

Ποιά δύναμις τὸ χέρι μου κρατεῖ; ποιὸς μ' ἐμποδίζει;—
Μέσ' ἀπὸ τὰ κιβώτια ποιά γλῶσσα μουμουρίζει;

Εἶνε κατύρα, ἀνάθεμα; φωνὴ φοβέρας εἶνε;

(ρίχνει κάτω τὸ πελέκι καὶ ὀπισθοχωρεῖ)

Ἄδύνατον—ἄδύνατον! — μὲ κυριεύει φρίκη!

(στέκεται συλλογισμένος. Σὲ λίγο ἀποφασιστικά)

Τόλμησε! τὴ μοναδικὴ μὴ χάσης εὐκαιρία!—

Ναί, πρέπει, πρέπει γλήγορα—ὕπάρχει κι' ἄλλος τρόπος!

(φεύγει βιαστικὸς)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Αδελφὸν
Δωμάτια ξενοδοχείου

ΡΗΓΑΣ, ΖΗΤΣΑΙΟΣ, ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ,

ΡΗΓΑΣ

Εἰς τὸ Τριέστι σήμερα κι' αὔριο στὴ Βενετία.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ὅσο σιμώτερα ὁ σκοπὸς, τόσο ἡ λαχτὰρ' αὐξάνει.

ΡΗΓΑΣ

Ποτέ της τόσον ἤσυχη δὲν ἦταν ἡ ψυχὴ μου.

Τὴν νύκτ' αὐτὴ θὰ κοιμηθῶ τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Εἶνε τὸ πρᾶγμα φυσικό. Γιὰ στρατηγούς μεγάλους
λέγουν πὼς τὴν παραμονὴ τῆς κρίσιμης τῆς μάχης,
βαθύτατα κοιμήθηκαν. Εἶνε μιὰ οἰκονομία
τῆς φύσεως, ποὺ σὰν καλὴ, φιλόστοργη μητέρα,
τ' ἀνιαριασμένο πνεῦμά μας, τὸ κουρασμένο σῶμα
τονώνει μὲ τὸ βάλαμο τὸ βλογημένο τοῦ ὕπνου
γιὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς.

(ὁ Μαργαρίτης ὀρμᾶ στὸ δωμάτιο σὰν τρελλός).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ και οί προηγούμενοι.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ.

Σωθῆτε! Προδοσία!

ΡΗΓΑΣ

Τί λέγεις;

ΖΗΤΣΑΙΟΣ, ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Τί ξεστόμισες ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Καταραμένο χέρι,

ὦ Ρήγα, τὰ κιβώτια—

ΡΗΓΑΣ

Τί ἔγειναν ;—λέγε—

ΕΗΤΣΑΙΟΣ, ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Λέγε!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄλλοίμονο—τὰ πρόδωκε—

ΡΗΓΑΣ

Τὰ πρόδωκε!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Κ' ἐγώ μαι—

ἐγώ μαι ὁ ἐπικατάρατος προδότης—

ΡΗΓΑΣ

Σὺ προδότης ;

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἐσὺ προδότης ;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Βέβαια σοῦ σάλεψεν ὁ νοῦς σου!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ὦχ, ναί! τὸ νοῦ μου ἐσάλεψεν ἡ μαύρη προδοσία!

Σωθῆτε—σώσου γλήγορα!

ΡΗΓΑΣ

Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἄλλην ἀλήθεια σὰν κι αὐτὴ δὲν μίλησα ποτέ μου!

ΡΗΓΑΣ

(μὲ βαθὺ πόνο)

Ἐλλὰς μου.—

(*Ἐξαφνα πιάνει τὸ Μαργαρίτη ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ τὸν τραντάζει).
Καὶ γιατί; γιατί, παράνομε Ἰούδα;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ὦ, σώσου, κ' ἔχεις ὕστερα καιρὸ νὰ μὲ σκοτώσης.—

Ἐνα καρὰβι ψαριανὸ προσμένει στὸ λιμάνι.—

Ἐλᾶτε—ἀκολουθήτέ με—σωθῆτε—καὶ κατόπιν
ἐμὲ τὸ σκύλο ρίξετε στῆς θάλασσας τὰ βάθη!—
Σᾶς ἐξορκίζω—γλήγορα!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

(στὸν Ρήγα)

Ἀκίνητος τί στέκει;

(*Ἐρχεται Ἄξιωματικὸς αὐστριακὸς ἀκολουθούμενος ἀπὸ στρατιώτας).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ καὶ οἱ προηγούμενοι.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ποιὸς εἶν' ὁ Ρήγας;

ΡΗΓΑΣ

Εἰμ' ἐγώ.

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Σὲ καταγγέλλουν, ὅτι

ἐργὸν ἐπαναστατικὸ χαλκεύεις ἐναντίον
τῆς φίλης καὶ γειτονικῆς δυνάμεως Τουρκίας.—

Ἔρχομαι μὲ διαταγὴν ἐδῶ νὰ σὲ κρατήσω.

(Τοποθετεῖ στὴ θύρα φύλακας καὶ φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄

Οἱ προηγούμενοι ἐκτὸς τοῦ ἀξιωματικοῦ.

ΡΗΓΑΣ

Ὅνειρον εἶνε;—Αἰχμάλωτος!—Ἄλλὰ καὶ σεῖς μαζί μου ;
(Ἄγκαλιάζει τὸν Ζητσαῖο καὶ τὸν Περραιβό).

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Μέχρι θανάτου ἀχώριστοι !

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ,

Μαζί σας ν' ἀποθάνω ;

Νὰ μοιρασθῶ τὴν τύχη σας.—

ΡΗΓΑΣ

Μὴ μᾶς σιμώνης! φύγε—

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Μακριά μας!—Εἶν' ἡ θέσις σου κοντὰ στὸ δῆμό μας!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Τότ' ἔλα, σῦρε τὸ σκοινί, ἀκόνισε τὸ ξίφος,
καὶ στή φωτιά τὰ σίδηρα νὰ τὰ πυρώσης ἔλα!

ΡΗΓΑΣ

Ποιὰ σκύλα, ποιὰ σ' ἐγέννησε; ποιὸς Τοῦρκος σ' ἔχει σπείρει;
Γιατὶ προδότης μου; γιατί προδότης τῆς πατρίδος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ἀγάπη—ἀγάπη δύστυχη—σκοτεινιασμένη ζήλεια—
γὰ τὴν ἀγάπη τῆς Αὐγῆς ἐγέννηκα προδότης!

ΡΗΓΑΣ

Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Αὐγῆς;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Πῶς! μᾶς προδίδει ἐκείνη;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Όταν τὴν εἶδα σὰν τρελλὴ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴ Βιέννη—

ΡΗΓΑΣ

Τὶ λές; ἢ Αὐγὴ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Ναί! εἶν' ἐδῶ, γιὰ σέ, γιὰ νὰ σὲ σώσῃ!

ΡΗΓΑΣ

Γιὰ νὰ μὲ σώσῃ;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σ' ἀγαπᾶ, τὴν ἀγαπῶ.—Γιὰ σένα
τὴν φλογερὴν ἀγάπη μου ἔχει καταφρονήσει.
Σ' ἐζήλεσα, κ' ἐφθόνησα. Ἡ πίκρα τῆς καρδιᾶς μου
τὴν τρώμαξε, φοβήθηκεν ἐκδίχῃσι ἀπὸ μένα.
Κι' ὡς ἔμαθε πῶς ἔστειλες ἐδῶ τὰ πράγματα σου,
ἦλθε!—τότ' ἐσκοτίσθηκεν ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὴ ζήλεια—

ΡΗΓΑΣ

Καὶ τὴν πατρίδα ἐπρόδοσες—ἐκείνην, ὅχι ἐμένα!—
Ἄπιστε κ' ἀφιλόπατρι!—Δυστυχοσμένε Σιάθη—
κόρη φτωχή!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Σατανικὴ περιπλοκὴ πραγμάτων

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Τίποτ' ἐγὼ δὲν ἤξευρα γιὰ τὰ κιβώτιά σου,
καὶ τό μαθ' ἀπὸ τὴν Αὐγὴ.—Στὴ μαύρη προδοσία
ἐκείνη, ἐκείνη μ' ἔσπρωξε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἡ μοῖρα πόσον ἄσπλαχνα μὲ τοὺς ἀνθρώπους παίζει!

ΠΕΡΑΙΒΟΣ

Τὴν ἀγαθὴ των πρόθεσι πῶς στὸ κακὸ τὴν στρέφει!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Σὰς ἔξωμολογήθηκα—σ'οτώσετέ με τώρα.

ΡΗΓΑΣ

(ἀποστέφει τὸ πρόσωπο)

Στὸ σιγανὸ μαρτύριο τῆς πράξεώς σου ζήσε!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Νὰ ζῶ! ν' ἀκούω τὶς στιγμὲς βουβὰ νὰ ξεκολλοῦνε
μέσ' ἀπὸ τὸ βραχνόφωνο ρολόγι τῆς ζωῆς μου
καὶ νὰ μὲ σέρνουν—κάθε μιὰ ἀτέλειωτη σὰν χρόνος—
ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν κόλασι στὰ αἰώνια μαρτύρια.

Ν' ἀκούω τὴ συνείδησι τοῦ στήθους μου τὰ σκότη
νύκτα καὶ μέρα βογκᾷ, νὰ κραζῆ: «'Ιούδα, 'Ιούδα. *νὰ*

(Στέκεται λίγο μὲ ἄγρια ματιὰ καὶ ὀρμᾷ ἔξω)

ΡΗΓΑΣ

Ἄχ, ἀπὸ ἐλπίδων οὐρανό, σὲ γῆν ἀπελπισίας!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Μᾶς ἔμεινε τὸ θάρρος μας.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Μᾶς μὲν' ἡ καρτερία.

ΡΗΓΑΣ

Τὸ θάρρος!—Εἶνε τὸ στερνὸ περήφανο λουλουῖδι,
ποῦ μέσα στὰ συντρίμματα φυτρώνει τῆς ζωῆς μας.
Ἄλλ' ἢ ἐλπίς;

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἴσως κ' αὐτὴν ὁ Πλάστης μᾶς τὴν στείλη.

ΡΗΓΑΣ

Ἐλπίς!—ὦ, μὴν ἀκτινὰ σου στὴ σκοτεινιά μου στείλε!
Σύ, ποῦ τὸ δάκρυ τοῦ καύμοῦ δάκρυ χαρᾶς τὸ κάνεις,
κ' ἀνοίγεις σὲ χαμόγελο τὰ πικραμένα χιῶλη,
καὶ τοῦ θανάτου τὴ μορφὴ ζωῆς σκορπίζεις ρόδα!
(Ἐξαφνα, σὰν νὰ φωτίζεται ἀπὸ κόποιο στοχασμὸ, φέρει τὸ χέρι στὸ
μέτωπο)

Μὴν εἶνε φώτισις Θεοῦ;

(στρέφεται πρὸς τὸν Περραιβὸ)

Χριστόφορε—ἂν σωθοῦμε,

σὺ θὰ μᾶς σώσης!

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Πῶς; ἐγώ;

ΡΗΓΑΣ

Ἐπὶ γάλλος εἶσαι.

Ἐδὼ νὰ σὲ κρατήσουνε δικαίωμα δὲν ἔχουν.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἦ, ναί! εἶνε φώτισις Θεοῦ!

ΠΑΡΡΑΙΒΟΣ

Καὶ τό εἶχα λησμονήσει!

Ἄ, νὰ σὲ σώσω!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Νὰ σωθῆς, κ' ἄς ἀποθάνω ἀμέσως!

ΡΗΓΑΣ

(στὸν Περραιβὸ).

Ἄκουσε—ὅταν ἐλεύθερο σ' ἀφήσουν, ὡς ἐλπίζω,

θὰ πᾶς στὸν Ναπολέοντα—θενὰ σοῦ δώσω γράμμα —

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Μ' ἀναφτερόνεις τὴν καρδιά.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἦ ἀνέλπιστες ἐλπίδες!

ΡΗΓΑΣ

Σ' ἐκεῖνον τὴν ἐλπίδα μου στηρίζω.—Ἄλλ' ἂν κ' ἐκεῖνος

ἀνάληγτος θενὰ φανῆ σ' αὐθαιρεσία τόση—

εἰς κράτος χριστιανικὸν ἂν θὰ τὸ ἐπιτρέψη

νὰ γίνεταί συνένοχο καὶ συνεργὸ βαρβάρων—

ὦ, τότε—τότε!—Περραιβέ, περιστερά σὺ γίνου

καὶ πέτα, φέρε τὸ χλωρὸ κλωνάρι τῆς ἐλπίδος

στὴν κιβωτὸ τῆς φυλακῆς.—Ἄλλὰ καιρὸς νὰ γράψω.

(Καθίζει καὶ γράφει)

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

(στὸν Ζητσαῖο ἐνῶ δείχνει τὸν Ρήγα)

Αἰχμάλωτος! πῶς ἤθελα, πῶς ἤθελα νὰ κλάψω !

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἐλπίζε, θάρρει !

ΠΑΡΡΑΙΒΟΣ

Σκοτεινὸ προαίσθημα μὲ θλίβει.

Μὲ σκλαβωμένον ζετὸ μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει,
ποῦ τώρα μέσ' ἀπ' τὸ κλουβὶ ρίχνει τ' ἀχνό του μάτι
στὸ γαλανὸ διάστημα, στὸν ἄπειρον ἀέρα,
ποῦ ἀρμένιζε περήφανος, ἐλεύθερος μὰ μέρα.

Δωμάτιο εἰς Ξενοδοχεῖον

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΑΥΓΗ

(ἀνοίγει τὸ παράθυρο)

Ἄγαλι-γάλι ἐσβύσανε τὰ φῶτα στὸ λιμάνι
κι' ἀκόμα φέγγουν μερικά ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὴν πόλι.
Γαλήνη! σκύλου γαύγισμα ἠχολογᾷ στὰ σκότη
ἀπὸ καρᾶβι μακρινό.—Καλύτυχος ποῦ εἶσαι,
σύ, ποῦ φυλάγεις ἄγρυνος, πιστὸς τὸν κύριό σου!
Ἄχ, νὰ μποροῦσα ν' ἄγρυνῶ κ' ἐγὼ κοντὰ στὸ Ρήγα,
ποῦ τὸν κυκλώνουν κίνδυνοι!—Τάχα ἔφθασεν ἀκόμη ;
Κι' ἂν ἦλθε, σὲ ποιὸ τάχατες ἀπὸ τὰ τόσα σπίτια
τὸ κουρασμένο μέτωπο στὸ προσκεφάλι γέρνει ;

(κτύπος στὴ θύρα)

Ἄλλὰ δὲν κτύπησαν, θαρρῶ;—Ποιὸς νὰ εἶνε τέτοιαν ὥρα;—
Πῶς τρέμω—

ΦΩΝΗ (ἔξωθεν)

Ἄνοιξτε !

ΑΥΓΗ

Ἡ φωνὴ τοῦ Περραιβοῦ!

(Ἄνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Περραιβός)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ, ΑΥΓΗ

ΑΥΓΗ

Τρομάζω

τὴν ταραγμένην ὄψι σου! Τί τρέχει; ποῦν' ὁ Ρήγας;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Ἐδώ, καὶ μ' ἔστειλε σ' ἐσέ.

ΑΥΓΗ

Σ' ἐμένα; — καὶ τὸ ξεύρει,
ξεύρει λοιπὸν πὼς εἴμ' ἐδώ;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Πῶς τῷμαθε, θ' ἀκούσης.

Ἦλθες καὶ παρακάλεσες ἐσὺ τὸν Μαργαρίτη
τοῦ Ρήγα τὰ κιβώτια μὴ τύχη νὰ προδώσῃ;

ΑΥΓΗ

Ὅλα λοιπὸν τὰ ξεύρετε;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Κι' ἄλλα πού σὺ δὲν ξεύρεις.

ΑΥΓΗ

ᾠ, λέγε, λέγε γρήγορα!

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Τὰ πρόδωκε.

ΑΥΓΗ

(συμπλέκει τὰ χέρια τῆς μὲ ἀπελπισία)

Θεέ μου! —

Κι' ὁ Ρήγας; —

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Ἄχ! μὴ μ' ἐρωτᾷς — φυλακισμένος εἶνε.

ΑΥΓΗ

Στὴ φυλακή! στὴ φυλακὴ τῆς λευθεριᾶς ὁ ἥλιος! —

Κι' ἀκόμη ζῶ κ' ἐλεύθερη στὸν κόσμον ἀναπνέω!

(κλαίει)

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Κλάψε—γιατί σκληρότερα εἶνε ὅσα θεν' ἀκούσης.

(Ἡ Αὐγή τὸν κυττάζει μὲ ἀγωνία)

Τὶ κρύβουν τὰ κιβώτια, δὲν τῷξευρε ὁ προδότης.—

(Ἡ Αὐγή, μ' ἀσάλευτα μάτια στέκει σάν νὰ τὴν κτύπησε κεραυνός)

ΑΥΓΗ

Ἐγὼ λοιπόν!—Ἀπάνω μου τ' ἀνάθεμα τοῦ Γένους!

(Πέφτει προύμυτα στὸν καναπέ).

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Ἄλλ' ἄκουσέ με. Ὀλότελα δὲν χάθη καθ' ἐλπίδα.

Τώρα στὸν πρόξενον εὐθύς πηγαίνω τῆς Γαλλίας,

ἴσως μὲ τὴν ἐνέργεια καὶ μεσολάβησί του

ὁ Ρήγας ἐλευθερωθῆ.

ΑΥΓΗ

Στῶν δυνατῶν τις θύρες

νὰ στέλλη νὰ παρακαλῆ γιὰ τὴν ἐλευθεριά του

τῆς λευθεριᾶς ὁ πρόμαχος!

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Μιὰν ἐντολή σπουδαία

σοῦ φέρνω ἀκόμη ἐκ μέρους του.

ΑΥΓΗ

Μιὰν ἐντολή; σ' ἐμένα;

σ' ἐμὲ τὸ μισητότερο τῆς οἰκουμένης πλάσμα,

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Σ' ἐσένα.—Δίχως ἄργητα στὴ Βιέννη νὰ γυρίσης.

ΑΥΓΗ

Νὰ φύγω; ἐνῶ αἰχμάλωτος ὁ Ρήγας ἐδῶ μένει;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Ὁ Ρήγας δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ. Στὴ Βιέννη θὰ τὸν φέρουν.—

Ἄλλ' ἐπειδὴ κατάσκοποι κ' ἐχθροὶ μᾶς περιζώνουν

στὰ χέρια σου ἐμπιστεύεται τὰ γράμματά του—λάβε.

(Τῆς δίνει δύο γράμματα)

Αὐτὸ γὰρ τὸν Παπᾱ-Κοσμᾶ, κ' αὐτὸ γὰρ τὸν Ἀργέντη.

ΑΥΓΗ

(φιλεῖ τὰ γράμματα)

᾽Ω! νοιώθω τὴν εὐγενικὴ καὶ σπλαχνικὴ βουλή του.
Μὲ τῆς ἐμπιστοσύνης του τὸ δεῖγμα τοῦτο θέλει
νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀπελπισία
μιὰ δύστυχη.—Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ σωσμένο θὲ νὰ ζήσω! —
Κατόπι; —

(Βυθίζεται σὲ στοχασμούς)

(Στὸν Περραιβὸ)

Εἰπέ μου, ἡ συμφορὰ τὸν ἔχει καταβάλλει;

ΠΕΡΡΑΙΒΟΣ

Τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς στὴ δυστυχία λάμπει!
(Αὐλαία)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Δρόμος στὴ Βιέννη

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΚΟΥΦΑΣ, ΦΡΑΓΚ,

ΣΚΟΥΦΑΣ

(δείχνει τὰ τείχη τοῦ πύργου)

Ἐδὼ λοιπὸν ἐκλείσανε τὸν ἐκλεκτὸ τοῦ Γένους;
Ἄχ, πῶς τὸν ἄφησα καὶ ποῦ τὸν ξαναβρίσκω τώρα! —
᾽Ω Φράγκ, σὺ ποὺ στοὺς Ἕλληνας τόση ἀγάπην ἔχεις
καὶ τόσον εἰσακούεσαι στὸν Αὐτοκράτορά σου
κ' εἶσαι ἰατρός του ἀγαπητός, μυστικὸσύμβουλός του —
ἀπελπισία τὸ λοιπόν;

ΦΡΑΓΚ

Μὲ πόνο μου τὸ λέγω.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Κ' ἡ φιλελεύθερη λοιπὸν Γαλλία; ὁ Βοναπάρτης;
᾽Ολοι τὸν ἐγκατέλειψαν;

ΦΡΑΓΚ

Φίλε μου, ποιός πιστεύει.

στὶς ὑποσχέσεις τῶν ἐθνῶν; αὐτὰ καρδιά δὲν ἔχουν.
Καρδιά τῶν εἶνε καὶ παλμὸς μονάχα τὸ συμφέρον.
Αὐτὸ κινεῖ τὴν ἄβυρρη ἀπαίσια μηχανή των,
ποῦ μὲς' στοὺς γιγαντένιους τῆς τροχοὺς κατασυντρίβει
τὸ δίκαιο, τὴ λευθεριά καὶ τὴ φιλανθρωπία!

ΣΚΟΥΦΑΣ

Λοιπὸν ὁ Ρήγας χάνεται;

ΦΡΑΓΚ

Τὸν σώζει θαῦμα μόνον,

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἄχ, ἡ καρδιά μου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ ἀκόμη.

ΦΡΑΓΚ

Μόνον τὸ Φῶτη καὶ Κοσμᾶ κατ' ὄρθωσα νὰ σώσω.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Κι' ὁ Περραιβός;

ΦΡΑΓΚ

Στὴν Κέρκυραν ἐπρόλαβε κ' ἐσώθη.

Γιατὶ κι' αὐτὸν ἐξήτησαν κατόπιν νὰ συλλάβουν.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἦ Ρήγα, πόσο γρήγορα κρημνίσθηκεν ὁ πύργος,
ποῦ χρόνια σὺ τὸν ἔκτιζες! — Κατάρρα στὸν προδότη!

ΦΡΑΓΚ

Ὅγλήγορα τὸν ἔφθασεν ἡ θεία τιμωρία:

Τρελλάθηκεν.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Οὔτε τῆς γῆς ἢ σφαῖρα, οὔτε κι' ὁ Ἄδης
βασανιστήρια ἀρκετὰ δὲν ἔχουν γιὰ προδότας.

Ἄχ, ἀπροστάτευτα, ὀρφανὰ καὶ σκορπισμένα, ὦ Ρήγα,
πόσα παιδιά σου ἐμείνανε! — Κι' ὁ Στάθης;

ΦΡΑΓΚ

Δὲν γνωρίζω,

ποῦ βρίσκεται. Δὲν μπόρεσα γι' αὐτὸν νὰ μάθω ἀκόμη.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Δυστυχισμένος!—Κ' ἡ Αὐγή;

ΦΡΑΓΚ

Τὴν σύντριψεν ὁ πόνος.

Σιγὰ σιγὰ μαραίνεται στὸ σπῖτι τοῦ Ἀργέντη.

ΣΚΟΥΦΑΣ

᾽Ω, τί σκοτάδι κ' ἐρημιὰ πλακώνει τὴν καρδιά μου!—
τοῦλάχιστον νὰ τὸν ἰδῶ, ν' ἀκούσω τὴ λαλιά του.

ΦΡΑΓΚ

Ἐνώπιόν μου θ' ἀνοιχθῆ τῆς φυλακῆς ἡ θύρα.
(Ἐνῶ ξεκινοῦν, ἔρχεται ὁ Στάθης)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΣΚΟΥΦΑΣ, ΦΡΑΓΚ, ΣΤΑΘΗΣ.

᾽Ο Στάθης!

(τὸν ἀγκαλιάζει)

Φίλε δύστυχε!

ΦΡΑΓΚ

(τοῦ σφίγγει τὸ χέρι)

Ταλαίπωρε πατέρα !

ΣΤΑΘΗΣ

Ἡ κόρη, ἡ θυγατέρα μου στὰ σίδερα τὸν ἔχει!

Ἄχ, κ' εἴμ' ἐγὼ πατέρας της, ἀπαίσιος πατέρας,
ποὺ ἀνάθρεψα τὴ συμφορὰ τοῦ Ρήγα μας!—ὦ μοῖρα!

Ἡ κόρη μου;

(κτυπᾷ τὸ στήθος του)

ΣΚΟΥΦΑΣ

Πᾶμε σ' αὐτόν, ποῦνε στὴ γῆ Θεὸς μας.

Ἴσως ἀπὸ τὰ χεῖλη του παρηγοριὰν ἀκούσης.

ΦΡΑΓΚ

Ἔλα, γιὰ τὸν στέλλουνε στὸ Βελιγράδι ἀπόψε.

ΣΤΑΘΗΣ

(ἄρπάζει μὲ ὀρμὴ τοῦ Φράγκ τὸ χέρι)

Στὸ Βελιγράδι ;

ΦΡΑΓΚ

Κι' ἀπὸ 'κεῖ στὴν Πόλι.—

ΣΤΑΘΗΣ

Κ' εἶν' ἀλήθεια;—
Φῶς τοῦρανοῦ, ποῦ ἀνέλπιστο μέσ στην καρδιά μου πέφτεις!
Λοιπὸν θενὰ τὸν βγάλουνε μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ τεῖχη ;

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἄχ, σ' ἄλλα σκοτεινότερα γιὰ νὰ τὸν κλείσουν πάλι!—
Μὰ τί ἔχεις, Στάθης; Ἡ ὄψι σου μοῦ φέρνει ἀνατριχίλα.
Τὸ μυστικὸ χαμόγελο—καὶ τῆς ματιᾶς σου ἡ φλόγα.—

ΣΤΑΘΗΣ

Ἐμπρός! στὸν Ρήγα γλήγορα, χωρὶς ἀργοπορία!
(Φεύγουν)

ΑΔΑΧΗ
Φυλακή.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΡΗΓΑΣ, ΚΑΝΤΑΡΖΗΣ, ΖΗΤΣΑΙΟΣ, ΑΡΓΕΝΤΗΣ.

ΡΗΓΑΣ

Σιμότερα, σιμότερα. Περιγκλώσεταιέ με,
σὰν ὅταν μελετούσαμε τὴ λύτρωσι τοῦ Γένους.
Ἡ τελευταία λέξις μας, ἡ τελευταία σκέψις
ἀνήκει στὴν πατρίδα μας. Ἐτρεξεν ἡ ζωὴ μας
γιὰ κείνη. Καὶ τὸ αἷμα μας γιὰ κείνη πάλι ἄς τρέξῃ.—
Στὴν πόλι ἀφοῦ μᾶς στέλλουνε, γιὰ σφάγια μᾶς στέλλουν.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ

Γεννιέτ' ἐλπίδα κάποτε κι' ἀπ' τὴν ἀπελπισία.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Ἄν ν' ἀποθάνῃς πρόκειται, χαρὰ μου τὸ νομίζω
μαζί σου νὰ θυσιασθῶ. Ἄπο τ' ἀμάραντό σου
στεφάνι, καὶ στὸ μνημά μου θὰ πέσῃ ἓνα του φύλλο.

ΚΑΝΤΑΡΖΗΣ

Δὲν ἀπελπίζομαι. Ἐχομε στὴν Πόλι τόσους φίλους
μὲ πλοῦτη καὶ μὲ δύναμι.—Ὁ γέρος Ὑψηλάντης—

ΡΗΓΑΣ

Ἄμποτε τίς ἡμέρες του νὰ τίς πληθαίνει ὁ πλάστης!
Ἄνάμεσα σὲ τύραννο καὶ σιλάβους στέκει ἐκεῖνος

καὶ σώζει ἀπὸ τῆ δίψα του πολλῶν ἀθώων αἷμα,
ἐνῶ τὴν καταδίκη του κάθε στιγμή προσμένει.
Θὰ τὸν κρεμάσουν παρευθῆς, γιὰ μᾶς ἂν μεσιτέψη.—
Σὲ κάθ' ἐλπίδα, Κανταρτζῆ, τὸ στήθός σου νὰ κλείσης.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ

Ἦχι γιὰ μένα, Ρήγα μου, γιὰ σὲ νὰ ἐλπίζω θέλω.

ΡΗΓΑΣ

Καὶ τ' εἶμ' ἐγώ;—Ἀντίλαλος τοῦ πόθου τοῦ αἰωνίου,
ποὺ στὴν καρδιά τοῦ Γένους μας βογκᾷ σὰν τρικυμία.
Ἄν μ' ἕνα κτύπημα στὴ γῆ ξαπλώνουν ἕνα δένδρο,
νομίζεις ὅτι τὴν ὀρμὴ τῆς ἀνοιξὸς τὴν πνίγουν,
ποὺ βράζει καὶ βλαστομανᾷ σ' ἑκατομμύρια σπόρους;
Ἄν ἐγὼ λείπω μὰ φορὰ, μέσα σ' ἕνα ἄλλο Ρήγα
θὰ ἐνσαρκωθῆ νικήτρια ἡ δύναμις τοῦ ἔθνους.
Αὐτὴ ποὺ ἐγέννησεν ἐμέ, θενὰ γεννήσῃ καὶ ἄλλους,

ΑΡΓΕΝΤΗΣ

Ἄχ, ὅσο θαυμαστότερος ἐνώπιόν μας λάμπεις,
τόσο ἡ καρδιά βαθύτερα τοὺς ἀναθεματίζει,
ναί, τοὺς βαρβάρους χριστιανούς, ποὺ προσκυνοῦν τὸν Τοῦρκο,
καὶ μὲ τὴν ἡμισέληνο μολύνουν τὸν Σταυρό μας!

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Πιὸ βάρβαρος ὁ χριστιανὸς ἀπ' τὴς Ἀσίας τὸ κτήνος!

ΡΗΓΑΣ

Πῶς ἤθελα ἡσυχώτερους, ὦ φίλοι, νὰ σᾶς βλέπω!—
Ἄποιοι εἰς τὸ κριτήριο καθίζει τῶν τυράννων
σιμότερα στὸν οὐρανό, παρὰ στὸν κόσμον εἶνε.
Θάρρος, ὑπερηφάνεια καὶ πνεύματος γαλήνη
ἀπάνω ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς μᾶς ἀνυψώνουν.
Βία καμμιὰ τυραννικὴ δὲν θὰ μᾶς ταπεινώσῃ,
φόβου παλμὸς τὰ στήθη μῆς δὲν θὰ τὰ βεβηλώσῃ.

Εἶν' ὑψηλόν; εἶν' ἄφθαστο, μυστήριον εἶνε θεῖο,
εἶνε ζωὴ ὁ θάνατος γιὰ τὴν ἐλευθερία.

(ἔρχεται ὁ Φράγκ μὲ τὸν Σκουφᾶ καὶ τὸν Σταθῆ)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΡΑΓΚ, ΣΚΟΥΦΑΣ, ΣΤΑΘΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ

ΡΗΓΑΣ

(ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη του)

Στάθῆ—Σκουφᾶ—

ΣΤΑΘΗΣ

(πέφτει στὰ πόδια τοῦ Ρήγα)

Στὰ πόδια σου—νὰ πέσω ἐδὼ μοῦ πρέπει.

ΡΗΓΑΣ

(τὸν σηκώνει)

Εἶσαι, θὸ μείνης πάντοτε, ὄ,τ' ἦσουνα γιὰ μένα.

ΣΤΑΘΗΣ

(τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια μὲ δάκρυα)

Στὰ σίδερα—στὰ σίδερα;—σὺ ποὺ ἦσουν ὠρισμένος
τὰ σίδερα τῆς μισητῆς σκλαβιάς μας νὰ συντρίψης!

ΡΗΓΑΣ

Ἄρχοῦν, ἀρχοῦν τὰ δάκρυα. Τέτοιες στιγμὲς ὁ νοῦς μας
πρέπει νὰ μείνη ἀθόλωτος. Μόνον αὐτὸς φωτίζει,
μόνον αὐτὸς παρηγορεῖ.—“Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἀκόμη
ἐλεύθερ' εἶσθε, τὸ ἅγιον μὴν ἀμελήσετ' ἔργον.
Τὸν δρόμον σᾶς τὸν ἔδειξα, ἀκολουθήσετέ τον.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Τ' ἀστέρι, ποὺ τὸ βῆμά μας ἐφώτιζε, ὅταν σβύσῃ,
χάνονται καὶ τὰ ἴχνη του μεσ' στοῦθρανοῦ τὰ βάθη.

ΡΗΓΑΣ

Τὰ ἴχνη μου τὰ χάραξα βαθιὰ μεσ' στὶς καρδιές σας.
Κι' ἂν τύχη ν' ἀποθάνω ἐγώ, ἄβυσσα ἐκεῖνα μένουν.

ΣΤΑΘΗΣ

Δὲν θ' ἀποθάνης!—Ἄκουσε, ἀκούσατέ με φίλοι.
Στὴν εἶδησι, πῶς ἀπ' ἐδῶ θὰ πᾶς στὸ Βελιγράδι,
γιὰ νὰ σὲ στείλουν γρήγορα στὰ κάτεργα τῆς Πόλης,
ἐλπίδος ξαφνικοὶ παλμοὶ μοῦ ἐφτέρωσαν τὸ στήθος,
καὶ στὸν Πασβάνογλου ἐυθύς ἐπέταξεν ὁ νοῦς μου.—

ΡΗΓΑΣ

Πασβάνογλους!—μὲ φωτερὰ ψηφία τ' ὄνομά του
στοῦ σκοτεινοῦ μου ὀρίζοντος χαράχθηκε τὰ βάθη!

ΣΤΑΘΗΣ

Ἔως τὴν Πόλι γιὰ νὰ πᾶς ἀπὸ τὸ Βελιγράδι
ὁ δρόμος εἶνε ἀδιάβατος. Ἀπάνω στὰ Μπαλκάνια,
στὶς φοβερὲς κλεισοῦρὲς των, ἐκεῖ ποῦ θὰ περνάτε,
θὰ πέσωμε στοὺς φύλακας ἀπάνω σὰν λιοντάρια.—

ΡΗΓΑΣ

Ἦ, μὴ τὸ νοῦ μου μὲ γλυκεῖες ἐλπίδες νανουρίζεις!
Ἡ Μοῖρα εἶνε χαιρέκακη. Ἐλπίδος φῶς χαρίζει,
κι' ἀμέσως σὲ βαθύτερα σκοτάδια μᾶς βυθίζει.

ΖΗΤΣΑΙΟΣ

Στὴν ὕστερην ἐλπίδα αὐτὴ μὴ κλείσης τὴν καρδιά σου.

ΑΡΓΕΝΤΗΣ

Κι' ἄς εἶνε καὶ περίπαιγμα τῆς Μοίρας μας.

ΚΑΝΤΑΡΤΖΗΣ

Ἦ Ρήγα,
ὁ οὐρανὸς δὲν θέλησεν ἀκόμη ν' ἀποθάνης.

ΣΤΑΘΗΣ

Ἐγώ, μ' αὐτὰ τὰ χέρια μου θενὰ σὲ δώσω πάλι
στὸ Γένος μας ἐλεύθερο!

ΡΗΓΑΣ

Ἦ θεία ἐλευθερία!—

Μὲ συνεπαίρνετε κ' ἐμὲ στὴν μαγικὴν ἐλπίδα,
ποῦ σᾶς φτερόνει τὴν καρδιά.—

(στὸν Στάθη)

Κι' ἂν πάλι δὲν μὲ σώσης—

γι' αὐτὴ μου τὴ στεργνὴ χαρά, γιὰ τῆς ἐλπίδος τ' ἄνθη,
ποῦ στῆς ζωῆς μου σκόρπισες τὸν τελευταῖο δρόμο,
σ' εὐχαριστῶ.—Μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι κ' εὐλογία
πήγαινε.—

(τὸν φιλεῖ)

Αὐτὸ τὸ φίλημα γιὰ τοὺς θαλασσομάχους,
γι' αὐτοὺς τοὺς λεοντόκαρδους τῆς λευθεριάς προδρόμους,
ποῦνε σὰν κύμ' ἀτίθασσοι, περήφανοι σὰν κύμα.

(Φιλεῖ τὸν Σκουφᾶ)

Κι' αὐτὸ—στὴ μισοτύραννη τοῦ Γένους νεολαία,
π' ὅλα γιὰ τὴν πατρίδα μας ἀρνήθη σὰν κ' ἐσένα!—
Ἔχετε γειά—πηγαίνετε—κι' ἂν δὲν μᾶς ξαναϊδῆτε,
μὴ χωρισθῆτε πιά ποτέ!—νὰ μᾶς ἐκδικηθῆτε!
(ὁ Στάθης καὶ ὁ Σκουφᾶς φιλοῦν τὸν Ρήγα καὶ τοὺς ἄλλους μὲ δάκρυα).

ΡΗΓΑΣ

Φράγκ—τὸ γνωρίζω, ἡ λύπη σου πὼς δὲν μᾶς ἔχει σώσει
στὸ πρόσωπό σου γράφεται. Τὴν ἔχθρα τῆς Αὐστρίας
τὴν ἐξαγνίζεις μόνος σύ.

ΦΡΑΓΚ

Γιὰ σένα τι ἔχω κάμει;
Τὸν πόνο, πὼς δὲν σ' ἔσωσα, στὸν τάφο θὰ τὸν πάρω.

ΡΗΓΑΣ

Ἔσωσες ἄλλους. Μὰ κι' αὐτὸ τὸ συναπάντημά μας
τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν καὶ τῶν φυλακισμένων
εἶν' ἔργον σου. Κι' ἂν ἀπ' αὐτὸ μᾶς ἔλθη σωτηρία,
ἀθάνατο στοὺς Ἕλληνας θὰ μείνη τ' ὄνομά σου.

ΡΗΓΑΣ

Σκουφᾶ!

(Ὁ Σκουφᾶς πλησιάζει)

Ὅταν τὸ χρέος σου πληρώσης στὴν πατρίδα,

στό Βελεστίνο πήγαινε, τ' αγαπητὸ χωριό μου.
Σιμὰ στό Κεφαλόβρυσο μὲ τὰ ψηλὰ πλατάνια
ἐκεῖ τὸ σπίτι στέκεται τὸ πατρογονικό μου.
Ἄντάμωσε τὴ μάνα μου, διηγῆσου τῆς γιὰ μένα,
γιὰ μένα τ' ἅγιο χέρι τῆς σκῦψε καὶ φίλησέ το.

ΑΛΛΑΓΗ ΣΚΗΝΗΣ

Ἔξω ἀπὸ τὴν Βιέννη

(ἸΟ Ρήγας, ὁ Ἀργέντης ὁ Ζητσαῖος καὶ ὁ Κανταρζῆς περνοῦν στοὺς βάρθους τῆς σκηνῆς μὲ χέρια στὰ σίδερα. Τοὺς συνοδεύουν στρατιῶται. Σὲ λίγο ἔρχονται ὁ Παπᾶ Κοσμάς, ὁ Φώτιος, ὁ Στάθης καὶ ὁ Σκουφᾶς).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ, ΦΩΤΙΟΣ, ΣΤΑΘΗΣ, ΣΚΟΥΦΑΣ.

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

(Δείχνει κατὰ τὴ διεύθυνσι πού πηγαίνει ἡ συνοδεία)

Τὸν εἶδατε;—περήφανος, μὲ σταθερὸ τὸ βῆμα
ἐβάδιζε. Χαμόγελο τοῦ φώτισε τὴν ὄψιν
καθὼς μᾶς εἶδε, κ' ὕψωσε στὸν οὐρανὸ τὰ μάτια
μ' ἔκστασι προφητικῇ. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα
μέσ' στὴ ματιὰ του ὀλόφωτο τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

ΦΩΤΙΟΣ

Ἐβάδιζαν ἀγέρωχοι, κ' ἐνόμιζες πὼς ἦσαν
φύλακες οἱ κατάδικοι, κατάδικ' οἱ φρουροὶ τῶν.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Θὰ τὸν ἰδοῦν τὰ μάτια μου σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ἀκόμη;
Ποιὸν ἔχω ἀγῶνα στὴν ψυχῇ, τί πόνος τὴν σπαράζει!

ΠΑΠΑ ΚΟΣΜΑΣ

Τὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν θενὰ περάσης πρώτα,
κ' ὕστερα τὸ τρισάγιο θενὰ γιορτάσης Πάσχα.—
Ἄλλὰ κι' ἂν ἡ θυσία σας δὲν τὸν ἐλευθερώσῃ,
ἡ φήμη τοῦ θανάτου του σὰν φλόγα θὰ ξαπλώσῃ,

σάν Ἀναστάσεως σάλπισμα τὸ Γένος θὰ σηκώσῃ.
Πολλὲς φορὲς ὁ θάνατος ἐκεῖνα κατορθώνει,
πού δὲν κατώρθωσ' ἡ ζωή.

(Ὁ Παπᾶ Κοσμᾶς καὶ ὁ Φώτιος φεύγουν)

— ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

ΣΚΟΥΦΑΣ, ΣΤΑΘΗΣ.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Στάθη, τί καρτεροῦμε;

Γρήγορα, νὰ προλάβωμε.

(Ὁ Στάθης στέκει, κυττάζει μ' ἀσάλευτα μάτια καὶ δείχνει πέρα
μὲ τὸ χέρι του).

~~ΣΤΑΘΗΣ~~ Σκουφᾶς.

Τί βλέπεις ἐκεῖ πέρα

καὶ σάν ν' ἀποσβολόθηκες;— Ἡ κόρη σου!—

ΣΤΑΘΗΣ

ᾠ καρδιά μου!

(Ἔρχεται ἡ Αὐγὴ σάν τρελλή)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΑΥΓΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ

ΑΥΓΗ

Ἔρημος, ἄφιλος αὐτός, πού μέσα στὴν καρδιά του
χιλιάδες ἔκλεισ' ἀδελφούς.— Τὸν πᾶνε σάν κακοῦργο
στὸν τελευταῖο δρόμο του καὶ δὲν εὐρέθηκ' ἕνας,
ἄχ, ἕνας δὲν εὐρέθηκε νὰ σκοτωθῇ γιὰ κείνον.—
Τρέξτε! πηγαίνει ὁ ἥλιος σας ἐκεῖ νὰ βασιλέψῃ!—
Ὅταν μεσουρανοῦσε αὐτός, ὅταν φωτοβολοῦσε
ἐτρέχατε κ' ἐπίνατε ζωὴν ἀπὸ τὸ φῶς του.
Μὰ τώρα πού ἐσκοτίσθηκεν ὁ δίσκος του—

ΣΤΑΘΗΣ

Παιδί μου—

ΑΥΓΗ

Ἦμουν τ' ἀθῶο μιὰ φορὰ καὶ τ' ἄδοιο παιδί σου.

Τὴν κολασμένη μου ψυχὴ δαίμονες τώρα σέρνουν
σὲ σκότῃ καὶ μαρτύρια.

(Πέφτει ἔξαφνα τρομαγμένη στὴν ἀγκαλιά του)

Ἄχ, σῶσέ με πατέρα!—

Κλεισέ με, σφίξε με ζεστὰ ἀπάνω στὴν καρδιά σου,
πού τόσες ἔγερνα φορὲς τὸ παιδικὸ κεφάλι.—

Ἄχ, ἡ καρδιά σου σήμερα μαρμάρωσε! ἀπὸ πόνου
ἔχεις γεμάτῃ τὴ ματιά!—Κ' ἐγώ, κ' ἐγὼμ' αἰτία!—

Καὶ δὲν σ' ἐσυλλογίσθηκα—καὶ δὲν σὲ συλλογοῦμαι!

Τοῦ Ρήγα ὁ πόνος ἔπνιξε τὸν πόνου μου γιὰ σένα.

Ἄχ! σῶσέ τον!—Καὶ σὺ, Σκουφᾶ, καὶ σὺ ὁ ἀγαπητὸς του;

ΣΤΑΘΗΣ

Αὐγὴ μου, θὰ τὸν σώσωμε—πηγαίνω νὰ τὸν σώσω,
ἢ ν' ἀποθάνω.

ΑΥΓΗ

Πῶς; καὶ σὺ, πατέρα ν' ἀποθάνης;

Ἦταν καιρὸς, πού ἀνάμεσα σ' ἐσένα καὶ στὸ Ρήγα
ἔλαμπε τ' ἄστρο μου φαιδρὸ, σὰν μέσα σὲ δυὸ ἥλιους.

Ἄλλὰ σὰν κόρη μάγισσας σηκώθηκα μὰ νύκτα
καὶ μ' ἓνα μαῦρο σύννεφο σᾶς σκέπασα γιὰ πάντα!—

Κι' ἀκόμη ζῶ!

ΣΤΑΘΗΣ

Κανένας μας δὲν χάθηκεν ἀκόμη.

Ὁ Ρήγας ζῆ, καὶ ζῶ κ' ἐγώ—καὶ ζῶ γιὰ νὰ τὸν σώσω—

Σῦρε στὸ σπίτι κόρη μου.

ΑΥΓΗ

(μὲ μάτι σκοτεινὸ)

Στὸ σπίτι—

(σὰν νὰ μιλῆ μόνῃ της)

δρομος ἓνας

μονάχα ἐμπρός μου ἀνοίγεται—

(στὸν πατέρα της)

Ἄκόμη λίγο στάσου,

νά σέ φιλήσω, νά σέ ἰδῶ, νά σέ χορτάσω—
(Τὸν φιλεῖ καὶ τὸν κυτᾶζει στὰ μάτια)

ΣΤΑΘΗΣ

Σῦρε!

Κ' ἐλπίζω γλήγορα εἶδησι καλὴ γιὰ μᾶς ν' ἀκουσῆς.

ΑΥΓΗ

Θυμᾶσαι πὸς σοῦ ζήτησα μιὰ μέρα νὰ μοῦ δώσης
ἕνα πιστό μου σύντροφο;—Ἡ ὥρα του ἦλθε—
(Σύρει γλήγορα τὸ μαχαίρι, κτυπιέται στὴν καρδιά καὶ πέφτει)

ΣΤΑΘΗΣ—ΣΚΟΥΦΑΣ

Στάσου!—

ΣΤΑΘΗΣ

(πέφτει καὶ τὴν ἀγκαλιάζει)

Αὐγὴ μου.

ΑΥΓΗ

Τοῦτο μοῦ πρεπε

ΣΚΟΥΦΑΣ

Τὶ συμφορὰ!

ΑΥΓΗ

(στὸν πατέρα της)

Συχώρα!

Α ὕ λ α ῖ α .

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

Δάσος κοντά στο Βελιγράδι

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ, ΣΤΑΘΗΣ, ΣΚΟΥΦΑΣ, ΑΛΗΣ,
ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Κοντεύουμε μεσάνυχτα. Σὲ λίγη μόνον ὥρα
στο Βελιγράδι φθάνομεν. Θὰ χαιρετήσ' ἡ μέρα
τὸν Ρήγα μὲς ἐλεύθερο ἢ τὸν πασᾶ σφαγμένο.

ΣΤΑΘΗΣ

Τρέχετε, τρέχετε στιγμὲς καὶ φέрте μας κοντά του!

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ἄλλῃ!

ΑΛΗΣ

Σὰς εἶπα, λιγστοὶ τὸ κάστρο τὸ φυλάγουν.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Κι' ἂν μ' ἀπατᾶς ;

ΑΛΗΣ

Στὰ χέρια σου τὴν ἔχεις τὴ ζωὴ μου.—

Πασᾶ μου, εἴμ' ὁ ἀρχαῖός σου, πιστός σου στρατιώτης.
Μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη σου μέσ' ἀπ' τὸ κάστρο βγήκα,
γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, πὼς στὰ στενὰ τοῦ κάκου περιμένεις
νὰ ἐλευθερώσης τὸ Γραικό.—Τὸ ξεύρει, τῶχει μάθει
ὁ Μαρασλῆς κι' ὠργίσθηκε κι' ὠργίσθη στὸν Προφήτη
στὴ φυλακὴ τὸ φίλο σου νὰ τονὲ θανατώση.
Μ' ἀκόμα δὲν τὸ ἐτόλμησε. Γιατί ἀπὸ τὸ διβάνι
γράφουν πὼς θέλουν ζωντανὸ τὸ ξακουσμένο Ρήγα.
Κ' ἔστειλ' εὐθύς κ' ἐζήτησεν ἀπ' ἄλλα πασαλίκια,

ἄλλθουν πολλὰ στρατεύματα. Μ' αὐτὰ συνοδευμένο,
πασᾶ μου, γὰ τὸ φόβο σου, στήν Πόλι θὰ τὸν στείλῃ.—
Ἄλλ' ἴσως εἰς τὸ μεταξὺ τῆ γνώμη πάλι ἀλλάξῃ,
καὶ τότε μέσ' στή φυλακὴ τὸ φίλο σου θὰ σφάξῃ.

ΣΤΑΘΗΣ

Τρέμ' ἡ καρδιά μου—.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἦ, κράτησε τὸ χέρι τοῦ δημίου,
Θεέ μου, ὡς νὰ προφθάσωμεν.

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

Ἐμπρός, λοιπόν. Στὸ κάστρο!

Ὅταν ἔμεις ἀθόρυβα πατήσωμε τὰ τεῖχη,
τότε καιρὸ δὲν θάχουνε νὰ βλάβουνε τὸ Ρῆγα,
Γιατὶ μέσα στή σύγχυσι καὶ μέσα στήν τρομάρα,
ποὺ τὸ κεφάλι του ὁ καθεὶς νὰ σώσῃ θὰ φροντίζει,
ἔμεις θενὰ ζητήσωμε νὰ σώσωμε τὸ Ρῆγα.

ΑΛΗΣ

Θενὰ σᾶς ὀδηγήσω ἐγὼ στὸ σκοτεινὸ κελλί του.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἦ Ρῆγα μου, σὰν τί ὄνειρο αὐτὴ τὴν ὥρα βλέπεις!

ΣΤΑΘΗΣ

Ἐὰν ἡ μοῖρα ἡ φόνισσα στὰ σκότη ἀγρυπνοστέκει,
ἀλλὰ, σταλμένοι ἀπ' τὸ Θεὸ κ' οἱ φίλοι σου ἀγρυπνοῦνε!

(φεύγουν)

Δωμάτιον τοῦ Μαρασλή πασᾶ στὸ φρουρίο τοῦ Βελιγραδίου

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΑΡΑΣΛΗ ΠΑΣΑΣ, ὁ μόνος

Σ' ἔχω, γκισούρ, περήφανε! Μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τοῦτα,
ποὺ σὰν ἀρπάγες σὲ κρατοῦν, κανεὶς δὲν σὲ λυτρώνει!—
Εἶδες μὲ πόση ἀυθάδεια καὶ τόλμη μ' ἀποκρίθη!—

Τὴ γλῶσσά σου τὴν τολμηρὴ θὰ ρίξω στὰ κοράκια.
Καὶ τὸ κεφάλι, ποὺ ψηλὰ σηκώνεις φαντασμένο,
στὰ χῶματα θὰ κυλισθῆ νὰ τὸ ποδοπατήσω!
Ὅλοι μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μου ζητοῦν νὰ τὸν ἀρπάξουν.
Ἄπ' τῶνα μέρος οἱ Γραικοὶ τῆς Πόλης οἱ μεγάλοι
χιλιάδες νηόσια δίνουνε νὰ τὸν ἐξαγοράσουν.
Ἄπ' τ'ἄλλο—ὡς κι' ὁ Ἀλήπασας τὸν θέλει.—Ποιὸς τὸ ξεύρει,
τί καταχθόνια σχέδια μέσ' στὴν ψυχὴ του κρύβει.—
Μὰ ἐκεῖνος, ποὺ τὴ λύσσα μου καὶ τὴν ὀργὴ μου ἀνάβει,
εἶν' ὁ πασᾶς Πασβάνογλους, ὁ μισητὸς ἐχθρὸς μου,
ὁ ἀντάρτης, τοῦ Βελεστινῆ ὁ φίλος!

(*Ερχεται ὁ φρούραρχος Σουλεϊμάν).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ, ΜΑΡΑΣΛΗΣ

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

Τί προστάξεις,
πασᾶ μου;

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Θέλω, Σουλεϊμάν, τὴ γνώμη σου ν' ἀκούσω.

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

Στοὺς ὀρισμούς σου.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Σκέπτομαι τὸ Ρήγα νὰ φονεύσω.

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

Νὰ τοῦ τὸν στείλης ζωντανὸ δὲν πρόσταξε ὁ Σουλτάνος;

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Ὅσο τὸν νοιώθω ζωντανό, νοιώθω φωτιὰ κοντά μου.—

Θὰ στείλω τὸ κεφάλι του!

ΣΟΥΛΕΪΜΑΝ

Θὰ χάσης τὸ δικό σου.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ ἐγγυηθῆ σὴν Πόλιν ἂν τὸν στείλω,
πὼς ὁ πασαῶ Πασβάνογλους δὲν θέλει τὸν λυτρώσει;
Καὶ τότε τὸ κεφάλι μου δὲν κινδυνεύει πάλι;

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Τὸ στράτευμα, πὸν ζήτησες, περιμένε νὰ φθάσῃ.
Συνοδευμένον ἂν μ' αὐτὸ τὸν Ρήγα θὰ τὸν στείλῃς,
δὲν θὰ τολμήσῃ ὁ πασαῶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Ἐκεῖνος θενὰ φοβηθῆ; λησμόνησες ποιὸς εἶνε;

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Ἐζήτησες τὴ γνώμη μου, τὴ γνώμη μου τὴν εἶπα.
Νὰ μὴ βιασθῆς, ἀφοῦ σπουδῆς ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

(Πότε βηματίζει μὲ ταραχὴ, πότε στέκεται καὶ συλλογίζεται).

Ἀμφιβολίες—δισταγμοὶ ταράζουν τὴν ψυχὴ μου,
καὶ πότε γέρνει πρὸς τὸ Naί, πότε πρὸς τ' Ὁχι κλίνει.—
Ἄλλὰ ν' ἀκούσω εἶνε σωστὸ τὴ φρόνιμή σου γνώμη.—
Πήγαινε, τώρα. Φύλαγε καλὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Πασᾶ μου, μὴν ἀνησυχῆς. Σιοῦ κάστρου τὰ θεμέλια,
μέσα στὰ ὕγρα σκοτάδια του τοὺς ἔχομε ριγμένους.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Τὸν Ρήγ' ἀπ' τοὺς συντρόφους του τὸν ἔχεις χωρισμένο;

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Τὸ πρόσταξες.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Πῶς φαίνονται; Ἡμέρεψαν οἱ σκύλοι;

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Σὰν νὰ πηγαίνουν σὲ χαρὰ, τὰ πρόσωπά των λάμπουν.

ΜΑΡΑΣΛΗΣ
(Με ἄγριο σαρκασμό).

Ἐκεῖ θὰ πᾶνε!

(Ακούονται τουφεκισμοὶ καὶ κραυγές).

ΜΑΡΑΣΛΗΣ
(ἀναπηδᾷ τρομαγμένος)

Τ' εἶν' αὐτό!

ΣΟΥΛΕ·Ι·ΜΑΝ

Θόρυβος μάχης εἶνε

(Ὅρμᾳ ἔξω)

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

(ἔρχεται τροχάτος)

Ἐπάτησ' ὁ Πασβάνογλους τὸ κάστρο—προδοσία!

ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Κατᾶρα!—Τρέξε, πέταξε—σκοτώσετε τὸ Ρήγα!

(Σύρει τὸ ξίφος ταὶ ὀρμᾳ ἔξω με τὸν ἀξιωματικό).

Εἰρηκτὴ στὸ φρούριο τοῦ Βελιγραδίου

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΡΗΓΑΣ
(με σίδερα στὰ χέρια)

Ἄπ' τοὺς ἐταίρους ὁ πασᾶς μ' ἐχώρισεν—ὁ δαίμων!
Πόσο γνωρίζει τῆς χαρᾶς τὴ μόνη, λίγη στάλα
νὰ τὴν πικράνη!—Γύρω μου τί φρίκη, τί σκοτάδι!—
Πόσοι ἐδῶ μέσα ἐστέναζαν καὶ πόσοι θὰ στεναξοῦν!
Καὶ πόσα κολαστήρια, φρικτότερ' ἀπὸ τοῦτο,
πόσα σφαγεῖα σκοτεινὰ κι' ἀπόκρυφα δὲν ἔχουν
τὰ κράτη τὰ χριστιανὰ τῆς οἰκουμένης, πόσα!
Πότε θενάλθη τῶν λαῶν ὁ λυτρωτὴς ὁ μέγας,
ποὺ κάτω ἅπ' τὰ θεμέλια τῶν αὐτὰ θὰ κατασκάψη;

Τὰ σκότη τοῦ ἀνομήματος ποιοὶ φῶς θὰ τὰ σκορήσι;

(μὲ ἔκστασι)

Ἐλευθερία, εἶσαι σύ! Τὸ φεγγόβόλημά σου
στὸν σκοτεινὸν δρίζοντα γελᾷ. Τὰ βήματά σου
ὡσάν σεισμός κλονίζουνε τὴ σφαῖρα. Πλησιάζεις!
Αἱματωμένα στέμματα, θρόνους καὶ σκῆπτρ' ἀρπάζεις
καὶ τὰ συντρίβεις!—ὦ πατρίς! θέλω γιὰ οὐ νὰ ζήσω!
νὰ σ' ἀντικρύσω ἐλευθέρη, μεγάλη μέσ' στὰ ἔθνη!

(Προφέρει ἀργὰ τὴ λέξι «πατρίς»).

Πατρίς—πατρίς!—Πρώτη φορὰ καταμετρῶ τὸ βάθος
τοῦ μαγεμένου ὀνόματος.—ὦ φῶς τῆς φυλακῆς μου!—

Μοῦ φαίνεται πὼς ἅγιο μὲ περιπνέει ἄγερ,
γίρω μου τὸ φερούργισμα τὸ μυστικὸν ἀκούω
αἰῶνων ποὺ περᾶσανε, αἰῶνων ποὺ θὰ φθάσουν!

Περνοῦν ἐμπρὸς μου πρόσωπα ἡρώων ἀθανάτων,
ἄλλοι μὲ ξίφος φλογερὸ καὶ μὲ στεφάνι δόξας,
ἄλλοι μὲ φωτοστέφανον οὐράνιο μαρτυρίου.—

~~Ἀπυροβόλος ὁ Σταυρὸς οὐ κ' ἔχει καὶ ὄρη λήκεται,
ἔχω δὲ μισοφύλακα κ' ἡρωῶν κ' ἀπὸ τῆς~~

(Κλαγγὴ ὄπλων καὶ κραυγῆς).

Τ' εἶν' ἡ βοή;—στῆς φυλακῆς τὰ βάθη τί συμβαίνει;

ὦ, τί φορικτὸ προαίσθημα—γιὰ τοὺς συντρόφους τρέμω.—

(ἀφηγγράζεται)

Ἀκούω μιὰ φωνὴ βαθειὰ νὰ κράζῃ τῶνομα μου—

Μὴ τοὺς σκοτώνουν;—κ' ἔχω ἐγὼ στὰ σίδερα τὰ χέρια;—

(Ἀγωνίζεται μὲ μανία καὶ σπάσκει τὴν ἀλυσίδα. Ἡ θύρα ἀνοίγει
καὶ μπαίνοῦν δύο στρατιῶται).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, πρὸς τὸν ἄλλον
Ξεμπέριδεύε τον γλήγορα προτοῦ νὰ μᾶς προλάβουν.

ΡΗΓΑΣ

(μὲ τρομερὴ φωνή)

Τὸν Ρήγα σεῖς θ' ἀγγίξετε;—

(τὴ στιγμή ποὺ ὁ στρατιώτης σηκώνει τὸ ξίφος, ὁ Ρήγας, ποὺ εἶχε
σπάσει τὴν ἀλυσίδα, τὸν κτυπᾷ στὸν κρόταφο καὶ τὸν φονεύει).

Πατρὸς. — ἦ, ἦ, ἦ, ἀνεπαύτως τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς βάθεσ
τοῦ μαρτυρίου ὀνόματός. — Σὰν μόνον ἐνοχοῦμαι
οἱ ἔδωχοι ἀποσταλάσαντες Ἰσραὴλ μὴ ὅτι κἀπὸ τῶν
~~ἐν~~ τῆς οὐκηνῆ μου ἔργων ἐπὶ αὐτοῦ μαρτυροῦμαι —
ἦ, ἦ, ἦ, ἐπὶ τῆς οὐκηνῆ μου ἔργων ἐπὶ αὐτοῦ μαρτυροῦμαι —
αὐτῶν, ἐνὶ ἐπιπέδῳ, αἰῶνι ἐνὶ τῇ ἐδαφῶν —
ὡς πρὸς ἔμπας μου ἐπέστω ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς,
ἦ, ἦ, ἦ, ἐπὶ τῶν ἐργῶν καὶ μὴ ἀποδοῦν ἔσθλας,
ἦ, ἦ, ἦ, ἐπὶ τῶν ἐργῶν ἀποδοῦν ἔσθλας.
ἦ, ἦ, ἦ, ἐπὶ τῶν ἐργῶν ἀποδοῦν ἔσθλας.
ἦ, ἦ, ἦ, ἐπὶ τῶν ἐργῶν ἀποδοῦν ἔσθλας.

ΑΘΗΝΑΝ

Ἄνδράποδα τυράννων!

(Ὁ ἄλλος στρατιώτης φεύγει τρομαγμένος. Ἄλλὰ σταματᾷ στὴ θύρα καὶ πυροβολεῖ. Ὁ Ρήγας πέφτει).

ΡΗΓΑΣ

Ἐλευθερίαν ἔσπειρα—τὸ γένος θὰ θερίσῃ.

(πεθαίνει)

ΦΩΝΗ

(ἀπ' ἔξω)

Ἐπλάκωσ' ὁ Πασβάνογλους!

(Ὁ Σκουφᾶς καὶ ὁ Πασβάνογλους ὁρμοῦν μέσα μὲ τὰ ξίφη γυμνά.

Ὁ Σκουφᾶς τρέχει στὸν Ρήγα).

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ἄχ! εἶν' ἀργά, Θεέ μου!

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

(γωνατίζει καὶ βάλλει τὸ χέρι στὴν καρδιά τοῦ Ρήγα).

Νεκρός!—ᾶ, σκύλε Μαρασλῆ!

ΣΚΟΥΦΑΣ

Νεκρός—νεκρός ὁ Ρήγας!

ᾠ Στάθη, ἦσουν καλότυχος, ποὺ σ' εὔρηκε τὸ βόλι,
νεκρὸ τὸν Ρήγα πρὶν ἰδῆς!

(σηκώνεται καὶ σφουγγίζει τὰ δάκρυά του),

Στεγνώστε, δάκρυά μου.

Δάκρυα, ποὺ βρέχουν τοὺς νεκροὺς καὶ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων,
στὸν Ρήγα δὲν ταιριάζουνε.

(χαμηλώνει τὸ ξίφος ἐπάνω στὸ νεκρό).

Μεγάλε, θεῖε Ρήγα!

Ὅρκίζομαι, τὸν δρόμο σου πιστὰ ν' ἀκολουθήσω.

Ὁ πλέον ἄσημος ἐγὼ στὸ ἔθνος τῶν ἡρώων,

ὁρκίζομαι τῆς λευθεριᾶς τὸ ξίφος ν' ἀκονίσω!

ΠΑΣΒΑΝΟΓΛΟΥΣ

(πού ἦτον ἔως τώρα γονατισμένος κοντὰ στὸν Ρήγα, σηκώνεται κα
σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Σκουφᾶ).

Μένω πιστὸς στοὺς φίλους του, ὡς ἔμεινα σ' ἐκεῖνον.

ΣΚΟΥΦΑΣ

Ὁ δυνατὸς ἀπέθανεν, ἡ δύναμις του μένει.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἰούλιος—Αὐγουστος 1838.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΝΑΥΤΗΟΝ

Ἐπισημῶς
Στασιαστικὴ Μοίρα
Πλοῦτος Βιοῦ (6' ἐκδ.)
Ἐπισημῶς
Θεοῦτον Ἐβδελία (6' ἐκδ.)
Χειμῶντες (7' ἐκδ.)
Ὁ Βασιλεὺς Ἀνδρέας (7' ἐκδ.)
Καυκία (7' ἐκδ.)
Ἀδελφότητα (7' ἐκδ.)
Ἐπισημῶς Ἡλέκτρα (7' ἐκδ.)
Μία φωνὴ κ' ἓνα κινῶν: Πραγματικὸν ἐπὶ τῆς
Ἐπισημῶς (7' ἐκδ.)
Ἡ Ἰστορία (6' ἐκδ.)
Τὸ ἔργον ἔργον, ποιεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ
Πατρὸς ἡμῶν, ἐκδοτὶς ποικίλων, ποικίλων καὶ ὁμοίων, ποικίλων
ἀναγγελλῶν ἐπὶ ποικίλῃ καὶ ποικίλῃ ὁμοίᾳ ὁμοίᾳ ὁμοίᾳ ὁμοίᾳ
Προσοχὴς (ἐπισημῶς ὁμοίᾳ) (6' ἐκδ.)
Στὸ Χῶρον τῶν Ἐπισημῶν (ἐπισημῶς ὁμοίᾳ) (6' ἐκδ.)
Ὁ Κατὰ Φαντασίαν Ἀρθεῖς (Ἡλέκτρα)
Ὁ Ἀρχοντοκοπιτῆς (Μοίρα)

ΕΡΓΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

- Ἑσπερινὸς
Σπασμένα Μάρμαρα (γ' ἔκδ.)
Παλιὸ Βιολὶ (δ' ἔκδ.)
Εἰρινικὰ
Θεοκρίτου Εἰδύλλια (β' ἔκδ.)
Χειμῶνανθοι (γ' ἔκδ.)
Ὁ Βασιλεὺς Ἀνήλιαγος (γ' ἔκδ.)
Κεμήλια (γ' ἔκδ.)
Ἀλάβαστρα (γ' ἔκδ.)
Εὐριπίδου Ἠλέκτρα (γ' ἔκδ.)
Μία φορὰ κ' ἕναν Καιρὸ. Παραμυθόδραμα εἰς 4 μέρη.
Ἑξωτικά (β' ἔκδ.)
Ἡ Γυναῖκα (δ' ἔκδ.)
Τὰ Πρῶτα Βήματα, ποιήματα διὰ παιδιά (δ' ἔκδ.)
Παιδικὴ λύρα, ἐκλογή ποιημάτων, μονολόγων καὶ διαλόγων, πρὸς ἀπαγγελίαν εἰς σχολικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἐορτὰς (ε' ἔκδ.)
Προσωπίδες (ἔμμετρα δράματα) (β' ἔκδ.)
Στὴ Χώρα τῶν Παραμυθῶν (μονόπρακτα ἔμμετρα (β' ἔκδ.)
Ὁ Κατὰ Φαντασίαν Ἀσθενής (Μολιέρου).
Ὁ Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου).

ΕΡΓΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΕΜΜΕΤΡΑ

ΙΣΤΟΙ ΑΡΑΧΝΗΣ ἔξηνιλημένον
ΣΤΑΛΑΚΤΙΤΑΙ ἔξηνιλημένον
ΕΙΔΥΛΛΙΑ ἔξηνιλημένον
ΑΜΑΡΑΝΤΑ β' ἔκδοσις
ΓΑΛΗΝΗ β' ἔκδοσις
ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ γ' ἔκδοσις
ΚΛΕΙΣΤΑ ΒΛΕΦΑΡΑ β' ἔκδοσις
ΠΥΡΙΝΗ ΡΟΜΦΑΙΑ—ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ
ΘΑ ΒΡΑΔΙΑΖΗ
ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΗΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ
ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΖΑ

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ β' ἔκδοσις
ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΝ ΤΗΝΩ ἔξηνιλημένον
ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ γ' ἔκδοσις
ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ β' ἔκδοσις
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ β' ἔκδοσις
εἰκονογραφημένη

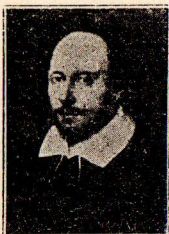
ΕΡΣΗ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΗΜΟΣ β' ἔκδοσις εἰκονογραφημένη
ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ β' ἔκδοσις εἰκονογραφημένη

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΙΜΑ εἰκονογραφημένη: Σειρὰ Α' καὶ
Σειρὰ Β'.

ΕΚΔΟΣΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΜΙΧ. ΔΑΜΙΡΑΛΗ

ΕΙΣ ΣΕΙΡΑΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΚΟΜΨΩΝ, ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΩΝ

ΜΕΤΑ ΠΛΕΙΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας — Μάκβεθ. — Ὁθέλλος. — Ὁ Βασιλεὺς Λήρ. — Ἰούλιος Καῖσαρ. — Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα. — Κυμβελίνος. — Ἀμλέτος. — Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα. — Ὅπως ἀγαπᾶτε. — Κοριολᾶνος. — Πολὺς θόρυβος γιὰ τίποτε. — Ἡ δωδεκάτη νύξ ἢ ὅ,τι θέλετε. — Τρικυμία. — Τρωῖλος καὶ Χρησιῆς. — Ἐρρῖκος ὁ IV, μέρος α΄. — Ἐρρῖκος ὁ IV, μέρος β΄. — Ἐρρῖκος ὁ V. — Κωμωδία τῶν παρεξηγήσεων. — Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. — Ριχάρδος ὁ III.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000116570

28
29
30

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΕΛΘΘΗΣΑΝ :

Ἀθήνα Γ.	Προϊνὸ ξεκίνημα	Λο. 20.—
—	Ἀγάπη στὸν Ἑπαχτο	» 15.—
—	Καιρὸς Πολέμου (ποιήματα)	» 20.—
Βιζυηνοῦ Γ.	Τὸ Πράσινο καπέλλο (διηγήματα)	» 20.—
—	Ποῖος ἦτο ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου	» 25.—
—	Τὸ ἀμάρτημα τῆς μητρός μου - Μοσκόβ - Σελήμ	» 20.—
—	Τὸ μόνον τῆς ζωῆς μου ταξείδιον - Αἰ συνέπειαι τῆς Παλαιᾶς Ἱστορίας	» 20.—
Δροσίνη Γεωρ.	Φωτερὰ Σκοτάδια (ποιήματα)	» 25.—
—	Κλειστὰ Βλέφαρα (ποιήματα)	» 25.—
—	Ἀγροτικά ἐπιστολαί	» 25.—
—	Διηγήματα (τῶν ἀγρῶν καὶ τῆς πόλεως)	» 25.—
—	Τὸ Βοτάνι τῆς Ἀγάτης (διηγήματα)	» 25.—
—	Ἑλληνικὴ Χαλιμᾶ (μέρη δύο) ἕκαστον	» 20.—
—	Παιδικὰ Παραμῦθια	» 20.—
—	Ἀμαρυλλίς	» 25.—
—	Εἰδύλλια	» 25.—
—	Ἔρση	» 30.—
—	Μπαρμπαδημὸς	» 25.—
—	Ἀμάραντα	» 25.—
—	Πύρινη Ρομφαία (ποιήματα)	» 25.—
—	Γαλήνη β'. ἔκδοσις	» 25.—
—	Θὰ βραδιάζῃ	» 25.—
—	Τὸ Μοιρολόι τῆς Ὅμορφης	» 10.—
—	Τὰ ωραιότερα δημοτικά δίστιχα	» 20.—
—	Τὰ ωραιότερα δημοτικά τραγούδια τῆς ἀγάτης	» 20.—
—	Τρεῖς ἡμέραι ἐν Τήνῳ	» 10.—
—	Πεντάμορφη	» 20.—
Δημητρακοπούλου Π.	Ἡ Σιδηρᾶ Διαθήκη	» 35.—
—	Δούκισσα τῆς Πλακεντίας	» 35.—
—	Τζέννυ Θεοτόκη	» 35.—
—	Μυστικὸν τοῦ Βοσπόρου τόμ. 3	» 60.—
—	Ἡ Θεοφανὴ τόμ. 2	» 40.—
Προβελεγγίου Α.	Φαῖδρα	» 15.—
—	Φάουστ	» 35.—
—	Ποιήματα	» 30.—
—	Ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄπειρον	» 20.—

Урочдай аршоты
отъ Рнженъ

AKADH

46.
Παῦλὸς Κορινθῶν.

Ἐγὼ εὐχαριστῶ πάντοτε ὑμᾶς ἐν ᾧ ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου καὶ σωτῆρος τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐσμεν ἐν τῷ κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁ ὅστις ἡμᾶς ἐξέλεξε ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἵνα ἡμεῖς ἁγιασθῶμεν ἐν τῷ λόγῳ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἡγιασμένου, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἰησῦς.

Ἐν τῷ κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁ ὅστις ἡμᾶς ἐξέλεξε ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἵνα ἡμεῖς ἁγιασθῶμεν ἐν τῷ λόγῳ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἡγιασμένου, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Π. Κορινθῶν

καὶ ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἰησῦς.

Ἐν τῷ κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ὁ ὅστις ἡμᾶς ἐξέλεξε ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἵνα ἡμεῖς ἁγιασθῶμεν ἐν τῷ λόγῳ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἡγιασμένου, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὅπως ἡμεῖς ἡμᾶς ἑαυτοὺς ἀποδείξωμεν ὡς ἁγία ἑσμεν ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἰσθία μᾶλλον ἑλωσθησῶν ἐπιτοῦτες, ἄνδρες ἡμεῖς,
Ἰσθία εἴτε σὺν τοῖς ἀδελφοῖς ἢ εἰς τὴν ἑξῆς

(ὡς, εἴτε εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς)

πᾶσι Κοορῶσι καὶ Κανδαρῶσι, ἑσθίαι, ἰσθίαι, ἀσθίαι,
ἔσθαι ἑσθίαι μὴ εἶναι οἱ ἑσθίαι, ἢ ἀσθίαι,
ἢ, ὡς οἱ ἀσθίαι, ὡς οἱ ἀσθίαι, ὡς οἱ ἀσθίαι.

Κ' ἀσθίαι, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς ἀσθίαι, ἢ ἀσθίαι
ἢ ὡς οἱ ἀσθίαι, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς,
ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς,
ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς,
ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς,
ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς,
ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς, ἢ εἰς τὴν ἑξῆς.

Σταυρο-Κορμης.

Ἐξομα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα σου τ' αὐτὸ ὄνομα, ὦ Πηγά,
ὅσα γὰρ εἶς ἡλωβήσῃς οὐκ ἔσπενθῶ μὴ ἔσο.

Πηγάς.

Μὴς πύργε, εὐαγγέλιε ἡρώδης, μὴ ἀρρωσθῆσθαι.
Ἐμὲ ὡς ἄριστος μὴ εἶν' ἔλεος, μὴ δ' ἀσπασθῆσθαι ἔσο
ἐν τῷ ὄνομαί μου, τὰ ἔσπενθῶ.

Στ. Κορμης.

τὸν ἅγιον δὲ σπασθῆσθαι
ἡλωβήσῃς, ὦ ἄγιος. καὶ αὐτὸ ἔσπενθῶ μὴ ἔσο
ἀπὸ τῶν ἡλωβήσῃς μὴ ἀρρωσθῆσθαι ἔσο,
τὸτε δὲ ἔσο μὴ ἔσο δὲ ἡλωβήσῃς ἔσο.

Πηγάς.

Ὅτι εἶπα, ὄνομα μὴ ἔσο, ὡς τ' ἀρρωσθῆσθαι,
αὐτὸ ὡς ἄριστος ὡς ἔσο δὲ μὴ ἀρρωσθῆσθαι, ἔσο.

Εἶς ὁ ἀπ᾽ αὐτῶν μαρτυροῦν, καὶ πῶς ἐοῦσα ἴσθια,
Ὀὐρα μᾶς ἐλευθερίαν ἐπισημαῖν οὐκ ἔστιν. —
Ἰὺς εἶτε ἐπὶ τὴν ἀδελφότητα ἢ εὐνοία τῶν ἑσθίων;
(καὶ τὰ εἶτα ἔστω, ἀπαρτῆ καὶ τὰς ἀποδείξεις.)

Ἡδὲν ἑσθία, καὶ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἐσθία ἑσθία μᾶς ἰδὲ τὰς ἑσθίας, οὐκ ἔστιν,
ἐσθία ἢ ἐσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
ἑσθία ἢ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.

Ἡ ἑσθία μᾶς καὶ ἑσθία. (ἑσθία ἢ ἑσθία).
ἑσθία.

Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.
Ἡ ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία, ἑσθία.

Πανα Κορμης

Ευχαρι, Πανα, δι' χαρά μας
με δι' δική σου δι' χαρά τὸ σπινθηρ. Κι' ὅσα
γιὰ τὴν παρὰ καθάρτησόν ὁ Περραιβὸς μὲν εἶπε
τ' ἀποσπασε ἀπ' τὸ ὄμμα σου.

Πόντος.

Ἐκτὴν ἐπόωνται μὲν εἶτ' ἔλοιπος ^{ἡνὲν ὁμοίῳ μετ' ἑπίσης.} μὲ τὰ σπαταλιστὰ τὰ
τὸ δὲ γέροντ' μετ' ἑβραϊστῆν.

Π. Κορμης.

ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου

Πόντος.

ἔστιν ἡμεῖς τὸ γέροντ' δι' ἀσπυρμα τὸν ἕβραϊστῆν.
Ὁ δὲ ἕβραϊστῆς ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου
ἄλλοι δὲ τὸν ἀπὸ τοῦ ὄμοιο σου

Ίσως μας ξεσφύρισε ορίστους. Ων' η' αν.

Αγ' είνε ωσάντες αὐραγίς η' ἔτοσα τῶν ἑόν;

(νάυς εἶα ἄμα, ἀλαμῶναι καὶ τοῖς κελῆς)

Πάλει Κοομῆ καὶ Κανταρῆ, καὶ ἑῶνα, Ἀρχαῖο, Ἑλᾶς,

ἔσαν ἑῶνα μὲν ἔδω οἱ ἑῶνα, οἱ ἄνοια,

ὡ, ὡσο ἡ καρὸς αὐτῶν, ἔτο μ' ἀναπλαῖν.

Κ' αὐτῶνα καὶ τὸ δῶρα ἀλάρα, ἡ ἰσοῦς

ἔτοσα καὶ αὐτῶνα ἑῶνα, ἑῶνα καὶ ἄν εἶρε.

Τὸν φῶνα ἑῶνα μὲν ἔδω ἑῶνα ἑῶνα,

οἱ μὲν οἱ ἑῶνα ἡ καρδία αὐτῶνα ἑῶνα.

Τὸ δῶρα, ἑῶνα ἑῶνα, οἱ μὲν μὲν

ἑῶνα ἑῶνα ἑῶνα ἑῶνα — ἑῶνα ἑῶνα!

“ὄχι

Τὸ δῶρα μὲν καὶ ἑῶνα. (ἑῶνα ὁ Μαρμαῖος).

ἑῶνα.

Τὸ ἑῶνα οἱ ἑῶνα ἑῶνα. ἑῶνα ἑῶνα ἑῶνα;
ἑῶνα ἡ ἑῶνα, μὲν ἑῶνα; τὸν ἑῶνα
καὶ τὸν ἑῶνα ἑῶνα.

Παυλὸς Κορινθῶν.

Ἰδούμε, Πίπας, τὴν χάρι' μας
μὲ τὴν δυνάμει σου γὰρ τὰ ἔργα ἐποίησεν. Καὶ οὕτως
γὰρ αὐτὸν Παυλὸς Πανθοσέβου οὐκ ἔπειθε, ὅτι
ἔειπεν αὐτῷ ὡς ὁ λόγος σου.

Πίπας. Ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου.

Ἐπὶ τὸν ἀποστόλῳ μου ἔειπεν ἄλλοις μὲ τὰ ὀρθόδοξα καὶ
ὡς ὁ λόγος σου γὰρ τὰ ἔργα.

Παυλὸς Κορινθῶν.

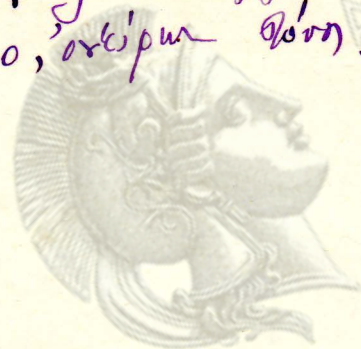
Ἐπειδὴ οὖν ὁ ἀποστόλος. καὶ ὡς ὁ λόγος σου
ὡς ὁ ἀποστόλος Νικητοῦ μὲ τὴν χάρι' σου ἐποίησεν,
ἔπειθε δὲ αὐτὸν, ὡς ὁ λόγος σου γὰρ τὰ ἔργα.

Πίπας.

Ἐπειδὴ οὖν ὁ ἀποστόλος τὸν ἀποστόλῳ μου
ὡς ὁ ἀποστόλος Νικητοῦ μὲ τὴν χάρι' σου ἐποίησεν,
ἔπειθε δὲ αὐτὸν, ὡς ὁ λόγος σου γὰρ τὰ ἔργα.
Ἐπειδὴ οὖν ὁ ἀποστόλος τὸν ἀποστόλῳ μου
ὡς ὁ ἀποστόλος Νικητοῦ μὲ τὴν χάρι' σου ἐποίησεν,
ἔπειθε δὲ αὐτὸν, ὡς ὁ λόγος σου γὰρ τὰ ἔργα.

72.

πρὸς τὴν ἐποπὴν οὐλοχαιόσυνα, ἰνυλὸς ἠ' ἐγὼ ἠὲ εἶσα -
οὐς εἰμωρεῖ ὅτι μὲν ἀκρυπὴν ὁ τοῦ αἵματος τὰ οὐδὸν -
τὰ ἀλαπακτοῦσιν τὸν καρδιᾶς οἱ ἐργαστοὶ ὡραμαί τῶν -
ἐν τῷ μῦθῳ τὰ διαγυδῆ, ἴσως ἐκέρχεται ὁδόν
καὶ οἱ οὐλοχαιόσυνα, ὅτι τὸν ὁδόν τὰ μὲν.

96

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

†^α.

Ἐπιπύθη φεραὶ ἀλοχάσθημα δυνάεις ἠ' ἐγὼ καὶ ἑρμαί —
καὶ εἰμωσέμ' ἡδέε' ἀλιγγὴν ἄρουσ' αἰλῶν καὶ οὐβίων —
καὶ ἀλαμάλισσον ἢ καπταί, οἱ ἐλασσοί καυμοί ἴμο —
εἰς τὸ Ἄνδρῶν καὶ διαγρῶν ἴωσ' ἐρέπυρα δῶν
καὶ οὐ οὐλάδι ἐνέωρισ, ἀντίπων δῶν γάμυς.

19. 26.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

7^u.

πρώτη φορά στοχαστήνα, ἰσχυρὰ ἠ' εἶπε ὡς εἶπαι —
ὡς εἶπερὲ ἑ' μὴ ἀλύπησιν ἰ τοὺς αἰὼς τὰ ὀβίον —
τὰ ἀπαμύμων ἡμῶν καρδίας οἱ ἄλλοι ποιοὶ ἄνη —
εἰς τὴν Μνήμην τὰ διαγυρῆσιν ἡμῶν ἐπέχεται ἄβαν
καὶ οἱ οὐλάδι εἰδένον, ἵσχυρὰ ἄβαν γὰρ ἴσ.

vegi. 2b.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

+

Λείν' εἴνα' ὠνείμ' ἀδ' ἀνέκλειον ἀμυγ' ἄρ' ἄλλ' ἰσχυρῶς
αἰὲ τοῦ ὀξέμενον ἰσ' ἰσχυρῶς ἄς ὁλοῦ Ἀιγαίου ἔδ' ἰσχυρῶς,
ἔ' γὰρ ἄρ' ἔ' ἀδ' ἰσχυρῶς, ἔ' ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς. —
ἔ' ἰσχυρῶς, ἔ' ἰσχυρῶς, ἔ' ἰσχυρῶς, ἔ' ἰσχυρῶς
ἀνέκλειον, ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς.
(ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς)

ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς ἔ' ἰσχυρῶς 11-77.

11. 22.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

+
Σὺν ἑνὶ καὶ μ' ἀθάνατον ἀνθρώπων, σοφία,
ἀπὸ τοῦ θυμῶν ἰς νότον ἰς τὸ Αἴγαλον τὸ νῦμα,
τὸ γαγανό, τὸ ἀδούρο, τὸ προσδοκίον. —
ὦ, τὰ μωροῦσα, ὅσα ποδῶ, ἐγὼ τὰ δὲ γυρῶσα
ἀκρίαν, ὅσα δ' ἔργα αὐτῶν ἐδὲ τὸν Χείρην!

(βυθιάδες δὲ οὐρανῶν)

Ἐπὶ καὶ μ' ὁ κύριος ἐγὼ 11.7.71.

δγ. 22.

†.

Λαίη εἶνα σρεῖμ' ἀδαράτων ἀσπόμελα, ροπίφα,
ἀὼ τοῦ ἔμμοα τῆς κορφῆς ἐξ ὁλοῦ Αἰγυπτῶν τοῦ ἡῖμα,
τοῦ γαγανό, τοῦ ἀδάμωλο, τοῦ κροοδολογίω. —
ἔ, τῆς μωροπόρα, ὅπως ὡδοῦ, ἐγὼ τὰ τῆς γυρῶρα
ἀντίστοιχον, ὅπως τ' ἔργα ο' ἀδῶν ἐδῶ τῶν Χείρην.
βυδίατῶς τῆς ἀλοχαφίης)

Ἐγὼ ἔμ' ὁ ἐμμοατὸς ἐγὼ ἡ εἰ.

54 22.

7. Λαίη ἔρα σὺν ἁδάρων ἀσφύρεται, ροπίση,
αἰὲ τοῦ θ' ἰμίου θ' ἰσφίς ἡ σὺν ἁδάρων τοῦ ἡνῆμα,
τοῦ γαγανό, τοῦ ἀσφύρεται, τοῦ κροτολογισμῶν -
ἠ, τὰ μωποῦσα, ἔρασ ἠσφῶ, ἔρασ τὰ σὺν γυρῶσων,
ἀνέσταν, ἔρασ τὰ ἔρασα τὰ αἰὲν ἔρασ τὸν χάρη.
| बुद्धिफलस्य सौख्यस्यैव)

ἔρασ ἔρασ τὸ ἡνῆμα ἔρασ ἡνῆμα.

वय २२.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

+ Λαίη ἐνα βρεῖμ' ἀδύνατον ἀγγέλλει, κορῖβα,
ἀπὸ τοῦ ἔργου τοῦ κορυφῆς ἄς τοῦ Αἰγυπτίου τοῦ ἀδύνα,
τοῦ γυμνασίου, τὸ ἀδύνατο, τοῦ γυμνασίου, οὐκ ἔστι.
Ὡ, τὰ μωροῦσα, ὡς ὡσαύτως, ἐγὼ τὰ δεξιὰ
ἀδύνατον, ὡς ὡσαύτως ὁ αὐτὸν ἐστὶν τὸν Χριστὸν.
(ὡσαύτως γυμνασίου).

Ὁμῆρος ὁ ἐπιφανὴς ἐγὼ κ. τ. λ.

ση. 26

Ἄριστη φορὰ οὐχέῃ Ἰννα Ἰννάς ἠ' ἐπέ' ὡς εἶμαι —
ὡς εἰμωρεῖ; κἀδε σὺν μιν ὁ τοῦ ἀβλῶς καὶ οὐδον —
καὶ ἀμαθίασιν ἴσ' ἠαρδίας αἰ' ἐργασίαι ὡσπεί' ἴσ' —
εἰς τὸ Μυθῆ καὶ διαγυθῆ, φωνῆς ἐπέχεται ἴδον
καὶ αἰ' αὐτάδ', αὐτῶσιν, ἰστίρην ἴδον γαίμυς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Παλπίς:— ὦ, τίς εὐχεται τὸ ἔγος καὶ τὸ βάθος
τοῦ μαγεμίου ὀδύνης!— Σὺν μενομήν ἑσσυμένη
αἱ πόδες σου σπαρταροῦν ἔξω πρὸς τὴν καρδίαν μου.
μὲ σουρωμένας ἰσὺς τῆς γῆς ὅτις ἄγες τὰ φτεροῦγες—
γύρω μου τὸ φτεροῦγμα τὸ μωτικὸν ἀνοῖα
αἰώνων καὶ ἐπελάσσει, αἰώνων καὶ δὲ ἐπιδάσσει—
περὶ τὴν ἐμπορὶς μου ἐπίσσω ἀπὸ τῶν ἀδωνάτων,
" ἄλλοι μὲ ζήτες ἐπὶ τὸ καὶ μὲ στέφανο δόξης,
" ἄλλοι μὲ φουλοκίερα αἰετῶνα μακρυῶν.—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Morap xae xepi gawdepp ~~...~~
wki fawon xapoy

Dao.
ma atoy ~~...~~ do ommpat a'ipa ~~...~~
g' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
w' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
Ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Da' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Ma'pis' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
La' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
Ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Ma'pis' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
Ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Ma'pis' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
Ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Ma'pis' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
i' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~
Ma' ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~ ~~...~~

Foratny vultyparntey, vod wale;

Tuppe, baubis wpralle
oai dai partakopuata;

tiouxa dai jaynaditae
uomawte ote oastebdia.

Moit' n' anavaiopuata
badria ai' dai othidia,
muvo dai jeyozidra

~~wod wale ai' dai walle o' ayon~~
wod tei ayon dai walle o' ayon
pura aita jeyozidra

ti' wale, mi' ayon mi' otaix' ayon mi' ayon.

ti' ayon, mi' ayon otaix' ayon mi' ayon.

o' ayon u' ayon mi' ayon

ti' ayon jeynaditae,
wod wale, jeynaditae.

ti' ayon u' ayon mi' ayon
o' ayon ayon ayon ayon,
ti' ayon otaix' ayon.

Kaiko badria u' ayon
ti' ayon o' ayon dai u' ayon.

Katu o' ayon ayon ayon ayon
ti' ayon ayon ayon ayon ayon

o' ayon ayon mi' ayon,
wod jeyon jeyon o' ayon
dai ayon ayon ayon ayon.

ti' ayon mi' ayon ayon ayon ayon,
yi' ayon jeyon ayon ayon ayon.

Εὐχὴ δὲ ἴσχυρα θεοῦ
καὶ ἐνὶ κείνῳ θεοῦ ἐπιπέσει
ὅπως ἴσχυρὸς ᾖ καὶ οὐδέποτε.
Εὐχὴ καὶ ἐνὶ κείνῳ ἵνα ἴσχυρα,
καὶ ἄλλοις τοῖς θεοῖς ἐνὶ κείνῳ
καὶ ἐνὶ κείνῳ ἵνα ἴσχυρα ᾖ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ